

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Shakspeare, W.; Oversat efter N. Tates
Omarbejdelse, som spilles paa de kgl.
Skuepladse i London [af H. W. Riber].

Titel | Title:

Kong Lear : et Sørgespil i 5 Optog

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : S. Poulsens Forlag, 1794

Fysiske størrelse | Physical extent:

96 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Cong
Sear

56. - 151. - 8°

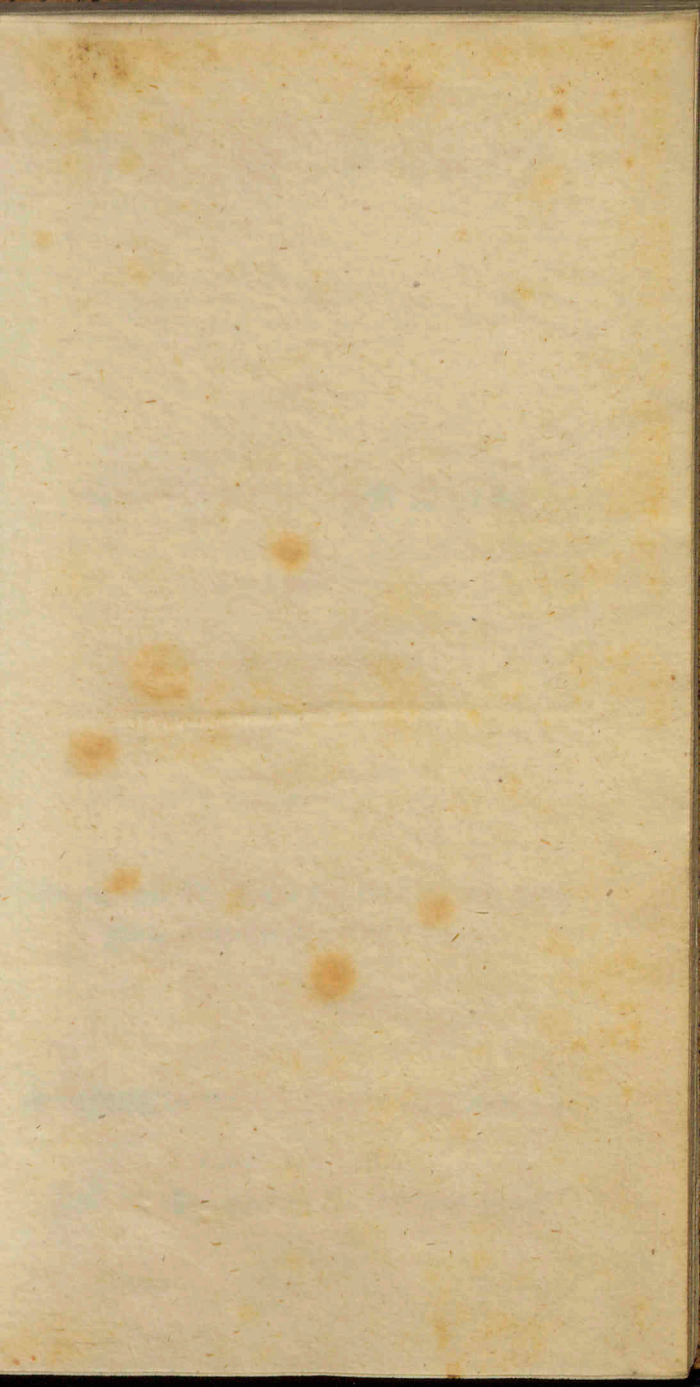
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01154 8

+ REX

Kong Lear,

Et

Sørgespil i fem Dytog

W. Shakespeare.

Overfat efter N. Tates Omarbeidelse, som spilles
paa de Kongelige Skuepladse i London.

Kiøbenhavn 1794.

Trykt paa Hofboghandler S. Poulsens Forlag.

Hoved-Personerne.

Kong Lear.

Gloster } Jarler.
Kent }

Edgar, Glosters Søn.

Edmund, Glosters naturlige Søn.

Hertugen af Cornwall.

Hertugen af Albanien.

Hertugen af Burgund.

Oswald, Gonerils Huushofmester.

Goneril }
Regan } Lears Døttre.
Cordelia }

Bagt, Hovedsmand, Sendebud, Tjenere.

Første Optog.

Lears Slot.

Første Optrin.

Edmund.

Natur! du er min Gudinde! jeg har svoret dig
Huldskab og Trost. Hvi røves mig da en Søns
Ret, fordi jeg ikke kom frem paa den kiedsomme
Wei, Sædoanen forest ev? Hvi er jeg Slegfreds
barn! hvi vægte? Kan jeg ikke rose mig af saa ædel
en Siel, saa vægte en Skabning, som nogen hæder-
lig Qvindes Aftom? Hvi ringeagter man os, som
den raske Natur stial sig til at give stoltere Vøner
end den affældige Egtesengs skrantende Fostre?
Velan da! du lovlige fødte Edgar! Mod din lov-
lige Ret sætter jeg Slegfredsbarnets List. Vor Far-
der elsker Slegfredsønnen Edmund, som den lovlige
fødte Edgar. Med Hæld har jeg allerede virket
paa deres svage Sieler. Der kommer den Gamle.

Han harnes over den Tidende, jeg nylig sammensmedede mod min Broder Edgar. Min Fortælling var saa rimelig, saa diærbv fremsat, og har faaet saa megen Vægt ved lykkelige Hændelser, at den ringeste Omstændighed stadfæster den, og gjør, til Trods for Lovene, den nægte Edmund til Arving.

Andet Optrin.

Gloster, Kent, Edmund (skulde).

Gloster. Nei Herre, din Kiærlighed gaaer over sine Grændser, naar du er hans Talsmand. Du er selv Fader. Du maae føle Smerten af en Forstefødt, en høistilsket Sønns Ulydighed. Neddrige Edgar!

Kent. Ikke saa overilet! Det kan alt være Digt! — Tiden kan endnu opklare din Sønns Ulydighed.

Gloster. Tæel Havet til Nette, og dæmp Stormen ved Fornuft, Grunde! Mig skal du aldrig overtøde! Med den hele Faderkiærligheds Dine har jeg seet hans lede Paafund. Men dette Lyg og du være mine Vidner! at jeg her udelukker ham fra mine Eiendomme, at jeg stiller ham ved mit Hjerte, mit Blod og mit Navn!

Edmund. Det virker onskelig. Jeg vil lade mig se.

Gloster. Ha Edmund! Velkommen Barn! O Kent! see her Naturen omvendt! See Glosters Skam og Hader. Denne sønlig fødte, min Ungdoms vilde Udbrud, viser mig idelig alle sønlige Plig-

Bligter. Og Edgar, som jeg tryglede af Himlen, som blev født i Ere, drager Jammer ned over mit grøde Hoved. Han tvilger mig til i min Alderdom at forbande min Ungdoms Glæder. Græd ikke, Edmund! over din Broders Udaad! Uedelmodige Barn! kun halv deler du hans Blod, og du elsker ham mere end broderlig. Men jeg vil belønne din Dyd. Følg mig! — Herre! du oppes Bier Kongen! — Han kommer her for, at aflægge Regjeringens Byrder, og dele sit Rige imellem sine Døttre. Himlen giv Hæd dertil! Men jeg frygter meget for denne Forandring.

Kent. Jeg græmmer mig ved at see ham hver Stund angreben af Bredens vilde Frembrud. Det fornædtrer hans Hvihed.

Gloster. Ak! det er Alderens Svaghed. Dog har hans Sind altid været ustadigt, vredagtigt og opfarende. Tys! de nærme sig.

(Man hører Trompet, Stod, Gloster og Edmund gaaer.)

Tredie Optrin.

Lear, Hertugerne af Cornwall, Albanien og Burgund. Edgar, Goneril, Regan, Cordelia.

Edgar (taler til Cordelia ved Indgangen). Cordelia! favre Kongedatter! see dig end eengang tilbage! for den lykkelige Burgundier modtager din Skionheds Skat af Kongen; for den lykkelige Burgundier for evig favner dig, da kast et ynksumt Blik tilbage paa den ulkkelige Edgar!

Cordelia. Al! hvad vilde den ulykkelige Edgar med den ulyksaligere Cordelia, som, af Lydighed mod sin Fader, flyer fra sin Edgars Arme til Burgundierens?

Lear. Hører mig, I Herrer af Albanien, Cornwall og Burgundien!

Hertugen af Albanien. Vi høre, Herre!

Lear. Kortet hid! — Vider, I Herrer! Jeg har deelt mit Rige i tre Dele. Jeg har besluttet at hvile efter min Regierings lange Moie, og at overdrage alt til Eders yngre Alder. Længe har du Burgundier *) gjæstet mit Hof som Beiler. I Dag skal du høre mit Svar. — Siger mig, mine Døtre! hvo af Eder elsker mig høiest, at jeg kan yde den største Kundhed, hvor den bedst fortjenes. Goneril! min Førstefødte! tael du først!

Goneril. Herre! jeg elsker dig mere end Ord kan udtrykke; mere end alt hvad der agtes rigtig eller fiendent! Frihed, Syn, Helbred, Rygte, Skønhed; Intet er mig halv saa kiert som du; mit Liv var mig ringe mod dig. Jeg elsker dig saa høit, som et Barn kan elske den bedste Fader.

Lear. Denne hele Landstrækning, fra denne Linie til denne, med dens skyggesfulde Skove og vidstrakte Enge skal du beherske. Den gaar i Arv til din og Albanerens Afkom! — Hvad siger min anden Datter, Regan, Cornwalls Vio?

Re-

*) Tate lader Lear kalde alle tre Hertuger Beilere; men da der strax efter tales om de to ældste Døtre som giorte; saa kan dette Navn kun tillægges Hertugen af Burgund, som beilede til Cordelia. Shakespeare lader ogsaa kun denne, tilligemed en Konge af Frankerige, være Medbeilere.

Regan. Min Søster, Herre! har for en Deel udtrykt min Kiærlighed, thi som hendes er, saa er min; dog mere udstrakt. For mig er ingen anden jordisk Glæde. Mit Alt er i min Faders Kiærlighed.

Lear. Derfor beholde du og dine Arvinger denne store Trediedeel af mit skønne Rige!

Cordelia. (affides). Nu kommer min Prøve! Hvor er jeg beangstet! Med koldfindig Tale maae jeg friste den vredagtige Konge til hellere at berøve mig min Medgift, end at fordømme mig til veders skyggelige Fantag.

Lear. Tael nu, min sidste Datter, ikke den sidste i min Kiærlighed; — og min Regierings Daad er fuldbragt. — Tael, Cordelia! Hvad kan du sige, for at vinde en rigere Trediedeel, end dine Søstre vandt?

Cordelia. I Ord maae min Kiærlighed vige saa meget for deres, som den overgaaer den i Sandhed — Intet, Herre!

Lear. Af Intet kommer Intet, tael igien!

Cordelia. Ulykkelig er jeg, at jeg ikke kan hyle. Jeg elsker dig, Herre! saa høit som jeg bør, ikke mere og ikke mindre.

Lear. Vøgt dig, Cordelia! din Lykke staaer i Fare. Betænk dig bedre, og ret lidet paa din Tale!

Cordelia. O min Fader! du gav mig Livet, opdrog mig, elskede mig ommelig. Jeg giens gielder det, som jeg bør. Jeg lyder, jeg elsker, jeg ærer dig. Hvi toge mine Søstre Mand, dersom de elste dig allene? Syster jeg mig, da vil mueligt den Mand, jeg giver Haand og Troe,

vinde min halve Kærlighed. Derfor vil jeg aldrig gifte mig, som mine Søstre, at jeg kan elske min Fader allene.

Lear. Er dette dit Hjertes Mening? — Der siges, jeg er vredagtig. Dommer, I Guder! har jeg ikke Grund dertil? Nu, mit Børn! fornemmer jeg, det er sandt, man har ladet mig forstaae! — Du elsker Glosters oprørske Søn, der stuffer sin Fader, ligesom du mig Haab! O vogt dig, ubesindige pige! at jeg ikke opfylder dit daarlige Ønske, som du for seent vil angre; thi viid, mit Sind kan ikke taale saa ungt og saa ublidt et Børn!

Cordelia. Saa ungt, Herre, og saa opvigtigt!

Lear. Din Oprigtighed være da din Medgift! Thi ved den hellige Soel, og den høitidelige Nat! frastger jeg mig her al Fader-Omsorg. Fra dette Øjeblik af holder jeg dig som fremmed baade for mit Blod og min Yndest.

Kent. Det er Kaserie. Betænk, fiære, guds Hæere!

Lear. Til Kent — Stil Dig ikke imellem en Dage og dens Vrede! Jeg elskede hende høiest. Til hendes minne Baretægt vilde jeg rolig betruet min Rødsdom! Nu være Graven mit Hvilested; Jeg tager mit Hjerte fra hende, og bortgiver det med al min Rigdom. I Herrer af Cornwall og Albanien, jeg skænker Eder begge fuld Rætt til denne skønne Erediedeel, Cordelias forspildte Medgift. Nu, I Herrer! mærker min sidste Beslutning! Jeg selo med et Folge af hundrede Riddere vil maanedsviis gaae Eder. Nuu Røvet af Konge beholder jeg; Eders være Magten og Indtægterne! Dette er min sidste

sidste Villie, og for at stabfæsteden, da deeser denne Krone imellem Eder! (han giver dem Krønen).

Kent. Lear! du, som jeg stedse har æret som min Konge, elsket som min Fader, fulgt som min Herre, og indsluttet i min Ven, som min Beskytter —

Lear. bort! Buen er spændt! vogt dig for Hilen!

Kent. Nei! Lad den fare ud, og giennem-bore mit Hierte! — Lad Kent kun være uhøvisk, naar Lear er rasende. Din yngste Datter —

Lear. Ikke et Ord! det koster dit Liv!

Kent. Hvad vil Du gjøre! gamle Mand?

Lear. bort fra mine Dine!

Kent. See først bedre!

Lear. Nu, ved Guderne —

Kent. Nu, ved Guderne! ubefindige Konge! du suorst forgjæves.

Lear. Ha Forræder! slagger Haanden paa Sverdet!

Kent. Dreb kun din Læge, Lear! Hug min Strube over! men med mit sidste Mandedræt vil jeg tordne min retfærdige Klage i dine Øren, og sige dig i din Afshyn, at du gjorde ilde.

Lear. Hør mig, ubefindige Mand! for dit Guldkrabs Gød, hør mig! Da du har stræbt at bringe mig til at bryde mit Lovte, da du har trængt dig ind imellem min Beslutning og min Magt — og det taaler hverken mit Sind eller min Værdighed — saa forjager jeg dig for evig fra mine Dine og fra mit Rige. Dersom dit affhjelige Legeme efter tre Dages Forløb findes paa mine Grændser, da er det Dioblit din Død. — Bort!

Kent. Lev da vel, Konge! har du fattet din Beslutning, saa tager jeg dig paa dit Ord. Jeg vil ikke tøve for at see dit Fald. Guderne beskytte dig, Pige! du tænker ret, og du taledede Sandhed. — Min gamle Ærlighed vil jeg bringe til nye Egne. Der lever Venskab, og her er Forvitning.

(han gaaer).

Lear. Nu Burgundier! du seer, hendes Priis er falsden. Dog; er din Kiærlighed hæftig nok til at du kan elske hende, som hun staaer der, uden Medgiot og berøbet min Agtelse; saa er hun din. Tag hende eller forlad hende!

Hert. af Burgundien. Tilgis mig Konge! Jeg forlanger kun den Medgiot, du selv foreslog, og tager her Cordelias Haand som Hertuginde af Burgundien.

Lear. Saa forlad hende! thi ved en Faders Harm! jeg har sagt dig hendes hele Rigdom. — Lad os gaae!

Hert. af Burgundien. Betænk da, Herre! at din egen Villie, og ikke min Ustædighed har brudt vort Forbund. (De gaae)

Edgar. Har da Himlen veiet min Kiærligheds Værd? eller raser min skrantne Siæl? Kunde Burgunderen slippe saa rigt et Bytte, og overgive det i den fortoivlede Edgars Arme. Har jeg din Haand, Cordelia? Holder jeg den i min? Din Haand, som i dette Dieblik skulde foreenes med min afskyelige Medbeilers? Kvæler jeg for dig, og for dine Fodder tilbyder dig mit bankende Hjerte? Smil, Kongedatter! overtyd mig; thi endnu tvivler jeg, jeg tør ikke troe den henrykkende Glæde.

Cordelia. Det trøster mig dog, at ingen vanærende Last har berøvet mig min Faders Hyldest, men kun Mangel af det, som jeg bliver riig ved at mangle, en slet Lunge. O Søstre! nodig vil jeg kalde Eders Brøde ved sit rette Navn; men omgaaes vor Fader vel, og den forurettede Cordelia skal aldrig anke paa sit Tab.

Edgar. Himmelhøje Pige! du er din egen Medgivt! rigere paa Dyd end Stjernerne paa Lys. Vil du huld modtage Edgars ringe Formue? han lægger den for din Fod. Ha! min Cordelia! du vender dig bort! Hvormed har jeg fortørnet dig?

Cordelia. Med at tale om Kiærlighed.

Edgar. Ofte har jeg da fortørnet dig. Cordelia selv har ofte tilladt mig at fortørne hende dermed.

Cordelia. Da jeg tillod dig at beile til mig, Edgar, da var jeg en Konges kiæreste Datter. Et heller kan jeg endnu glemme min kongelige Byrd, og love af min Elfers Formue. Saa dybt skal Stiebneen ikke brye mig. Stræb derfor at glemme din Kiærlighed, og besvær mig ikke oftere med den Sag!

Edgar. Saa hæver Høihed sig meest i Vanhæld! Hoop tumles vi omkring paa Lykkens ustadige Strøm! Forunderlig blid førte Bølgen det kiære Brag i mine Arme; den snappede det igien, og sorgfuld staaer jeg tilbage paa den nøgne Strandbred.

Cordelia (affædes). Den uædle Burgundiers Medrigbed paadrager Mandkionnet en billig Misfænte. Hans Kiærlighed var Egennytte; maaskee og Edgars. Kun at han forestiller sig noget høfligere.

gere. Hvis saa er, tiener jeg ham ved mit Afslag. Men er hans Kiærlighed stadig, som den Lue, der opvarmer mit Bryst, da skal mit Hierte paastionne hans Troskab, og den kolde Cordelia vise sig kiærlig som han. (Hun gaar).

Fjerde Optrin.

Edmund. (Kommer hastig ind). Edgar.

Edmund. Broder! jeg har fundet dig i et hæfteligt Stedblid! Flye og red dig. En Ridding har opbragt vor Fader imod dig. Det gielder dit Liv.

Edgar. Ulykkelige Cordelia! dog! ach! endnu mere grum!

Edmund. Hør mig, Broder! dit Liv, dit Liv staaer i Fare.

Edgar. Saa pludselig en Bestiining, og saa rædsom!

Edmund. Ikke saa pludselig. En Ridding har længe styret hele Sagen.

Edgar. Dog maaskee denne Kulde var paa Skæbnen. Hun vilde prøve min Kiærlighed.

Edmund. Han hører mig ikke. Vaagn, vaagn Broder!

Edgar. Hvad siger du, Broder? — Ingen Taarer, gode Edmund! bringer du Lidender, som skal dræbe mig, da, hvis du elsker mig, tøv ikke. Denne Gave vilde skinnere sig for en Vennehaand.

Edmund. Din Fare, Broder! iver saa meget, at jeg mangler Tid til at underrette dig. Men flygt,

flygt, imens jeg stræber at bortvende den stridige Strøm. O, I Guder! For Himlens Skyld, Broder!

Edgar. Tilgiv mig, Broder! en alvorlig Tanke henrev mig. Men mig tykkedes, du næv- nede Fare, og ønskede, jeg vilde flygte — Skal alt vort Haab endes saaledes? — Ven! jeg adlyder dig. — O Cordelia! (han gaaer).

Edmund. Ha! ha! den Taabe! — Saa- dan en lettroende Værlighed formindsker den Roes, jeg ellers fortiente ved min List. Hans Sind er saa langt fra at gjøre Fortred, at han ikke mis- tænker Mogen. Lykkes dette Brev, kommer det til at giælde for Edgars — Han skulde selv kiendes ved Haanden, naar Indholdet ikke var saa leedt — saa har jeg naaet mit Maal. — Der kommer Gloster.

Femte Optrin.

Gloster. Edmund.

Gloster. Bliu Edmund! kom hid! Hvad var det for et Papiir, du læste?

Edmund. Intet af Bigtighed, min Fader!

Gloster. Hvi hastede du da saa stærkkelig med at stikke det i Lommen? Giv hid min Søn!

Edmund. Det er et Brev fra min Broder. Jeg havde nylig brudt Seilet, men jeg vidste ikke Indholdet. Dog frygtede jeg, det kunde fortrænge Dadel, og søgte derfor at skjule det for dine Dine.

Gloster. Det er Edgars Haandskrift (Læser)

„Det er et utaaaleligt Kunstgreb af Forældre, at — de
,,for“

„forholde os vort Gods, indtil Alderen gjør os usfik-
 „kede til at nyde det. Jeg er fied af dette Tyrannie.
 „Kom til mig, at vi kan tale mere herom. Ders
 „som vor Fader vilde sove, indtil jeg vækkede ham,
 „saa skulde du nyde Halvdelen af hans Eiendom, og
 „leve i Venstskab med din Broder

Edgar.”

Sove indtil jeg vækkede ham! saa skulde du nyde
 Halvdelen af hans Eiendomme! Kunde Edgar skrive
 dette imod sin kiærlige Fader? — Dod og Helvede!
 — Til Edmund! søg ham op! søer mig hastig til ham,
 at jeg kan sønderlide den Forræders Hierte, og snoe
 hans blodende Indvolde om min hævnende Arm!

Edmund. Naastsee det var skrevet, Fader!
 for at prøve min Dyd.

Gloster. Disse sidste Formørkelsler i Solen
 og Maanen kan ikke bebude noget Mind. e. Kiær-
 lighed toles, og Venstskab svigter. I Stæderne Myt-
 terie? paa Landet Tvedragt! Naturens Baand brast
 imellem Son og Fader. Opsøg mig den Ridding!
 søg med Gliid, det skal ikke skade dig. (han gaer).

Edmund. Vel! nu staaer da mit Paafund
 fast, men for at gjøre det end tryggere, vil jeg ende-
 nu vove at skaffe eet Beviis. Jeg vil sætte gamle
 Gloster paa et Sted, hvor han skal høre os raad-
 slaae om dette Forehavende. Den bedragne Edgar
 skal, i hans Tanker, anklage sig selv. Lad Ærlig-
 hed være min Fordeel, og jeg er strax ærlig; men
 hvilken Helgen er saa himmelsk, at han undslaaer sig
 for et lykkeligt Skalkestykke? (Gaer).

Gier

Siette Dptrin.

(Uden Plads inden for Hertugen af Albanens Pallade.)

Kent. (forflædt) Nu, landsfngtige Kent! Kan du i denne Forklædning tiene ham, som forviste dig, saa skal din Herre, Lear, finde dig i fuldt Arbeide.

Syvende Dptrin.

Lear med Folge. Kent.

Lear. Gaae ind, og sig min Datter, jeg er

her. (til Kent) Hvo er du?

Kent. En Mand, Herre!

Lear. Hvad giver du dig ud for? Hvad vil du hos mig!

Kent. Jeg giver mig ud for, at være det jeg synes at være; at tiene den troe, som slaaer Lid til mig; at elske den, der er ærlig; at omgaaes den, der er viis og taler lidt; at slaaes, naar jeg ikke kan undgaae det, og være min Landsherre troe.

Lear. Jeg spørger: hvad er du?

Kent. Et meget ærligt Menneske, og ligesaa fattig som Kongen.

Lear. Da er du i Sandhed fattig — Hvad kan du gjøre?

Kent. Jeg kan tie med et ærligt Paafund, fortælle et saurrigt Eventyr kiedsomt, røgte et let Veri-
de lige frem; hvad et hoerdags Menneske er stikket til, det kan jeg ogsaa udrette: og det bedste hos mig er min Flittighed.

Lear. Følg mig, du skal tiene mig!

Et

Ottende Optrin.

Osvald. De Forrige

Lear. O kom hid, min Ven

Osvald. Saa? — (Gaaer. Kent lober efter ham)

Lear. Hvad siger den Karl? — Kald den
Klods tilbage! (En Tiener gaaer)

En Ridder. Jeg veed ikke, Herre! men mig
tykkes, du nyder kun en ringe Hoflighed her.

Tieneren. (som kommer tilbage) Han siger, Her-
re! Din Datter er ikke vel.

Lear. Hvi kom den Træl ikke tilbage, da jeg
kaldte paa ham?

Tieneren. Han svarede mig ganske trodsig,
Herre! at han vilde ikke.

Niende Optrin.

Osvald (bragt ind af Kent) De Forrige.

Lear. Jeg haaber, min Datter ikke har be-
falet ham det. Nu, Hvo er jeg? min Ven!

Osvald. Hertugindens Fader.

Lear. Hertugens Skalk. (Gaaer ham)

Tiende Optrin.

Goneril. De forrige.

Osvald. Jeg lader mig ikke slaae, Herre!

Kent. (samsvaender Krog for ham) Og heller ikke
kastes omkuld! du elendige Desmerkrukke!

Go:

Goneril. Ved Himlen! det er utaaaleligt.
Det vil jeg ikke fordrage.

Lear. Nu, min Datter! hvi rynker du din
Pande? Siig, sommer det sig i mit Paasyn?

Goneril. Herre! dine Tieneres frække Haans
hed er høist usømmelig. Hver Stund bryde de ud
i Riv, som reiser sig af deres umaadelige Sværmen.
Jeg kundgjorde dig det; og havde det bedste Haab
om en hastig Vending; Men jeg mærker forsilde,
at du beskytter og haandhæver deres Fornærmelser.
Og derfor, Herre! bruger jeg denne Frihed, som
Nødvendigheden gjør til Klogskab.

Lear. Er du min Datter?

Goneril. Jeg beder dig Herre! brug din
Klogskab, og skil dig i Tide af med de Luner, som
paa nogen Tid aldeles har omskabt dig!

Lear. Er der nogen her som kjender mig?
Ei! dette er ikke Lear — Gaaer Lear saaledes? Ta-
ler han saaledes? Hvor ere hans Dine? Hvo kan
sige mig, hvem jeg er?

Goneril. Nu, nu! Herre! Denne Forundring
er moxen af samme Smag, som dine andre nye Gril-
ler. Jeg beder dig, forstaae min Meening ret! Du
er gammel, du burde og være stadig og viis. Du holder
her hundrede Riddere og Bøvnere, Folk, der ere
saa forsvirede og frække, at her stimes paa dette
Slot, som i et Herberg eller en Klippe. Følg ders-
for et Raad af hende, som ellers vil tage det, hun
beder om: Formindst dit Følge! lad de Halve fare,
og see til, at de Overblevne ere saadanne Mænd,
som somme sig for din Alder, og som kjender sig
felo, og dig!

Lear. Død og Helvede! Gad! mine Heste!
 fald mit Følge sammen! Banartede Dgler! jeg vil
 ikke blive hos dig! Jeg har endnu en Datter. —
 Slange! Udyr! Formindske mit Følge, og kalde det
 sværmende? Ivel prøvede Mænd med de fiendne
 Gaver, som saa grant kjende deres mindste Pligt! —
 Hvor ringe var din Brøde, Cordelia! O Lear!
 (gaaer sig paa Vandet) bank paa denne Port, som indlod
 din Daarskab, og lukkede din Forstand ude! — Gaaer,
 gaaer mine Folk.! (han vil gaa)

Ellevte Optrin.

Hertugen af Albanien. De Forrige.

Lear. Utaknemmelige Hertug! var det din
 Billie?

Hertugen. Hvilket, Herre?

Lear. Halvtredstindstyve af mit Følge paa
 eengang?

Hertugen. Hvad vil det sige! Goneril?

Goneril. Bryd dig ikke om Sagen! men giv
 efter for hans Galskab!

Lear. Himlen straffe dig! Uægelige Saar
 af en Faders Forbandelse ramme enhver af dine
 Sandser! — I gamle, svage Dine! græder I end
 nu engang over denne Sag, saa river jeg Jer ud,
 og bruger det Vand, I miste, til at fugte Leer med!
 — Rei, Gorgon! du skal see, jeg vil paatage mig
 den Skikkelse, du troede, jeg havde aflagt for evig!

Goneril. Mærk hans Ord!

Hertugen. Jeg veed slet ikke —

Lear.

Lear. Kan være. — Hør mig Natur! o hør mig kiære Gudinde! Vil du gjøre denne Skabning frugtbar, da forandre din Tid! Lys Ufrugtbarheds Forbandelse over hendes Liv! Lad der af dette visne Legem aldrig udspringe et Barn, som kan ære hende! — Men skal hun føde, da skuf hendes glade Haab! Giv hende en fordreiet Banskabning, et vidt underligt Misfoster, med saa ond en Siæl, at dets Liv kan worde hende quidesuldt, som dets Fødsel! Lad det udhule hendes Kinder med Taarestrømme, og sætte Rynker i hendes unge Pande! lad det gien-gielde alle hendes Moder- Sorger med Spot og Haan! at hun — skönt for silde — maa forbande sin Udaad; og føle, at Ogletand ikke bider saa skarpt som Kummer over et uskionsomt Barn! Bort! Bort! —

(Han gaaer med sit Følge)

Goneril. Han stoler paa sit talrige Følge, tænker at spille Tyrann her, og have vort Liv i sin Haand.

Hertugen. Maaskee du ogsaa frygter alt for meget. (Gaaer)

Ende paa første Optog.

gennem det samme Sted som i den første Scene. Der er en
 stor Sky af Regn, og det er mørkt. Der er en stor Sky af
 Regn, og det er mørkt. Der er en stor Sky af Regn, og det er
 mørkt. Der er en stor Sky af Regn, og det er mørkt.

Andet Optog.

Der er en stor Sky af Regn, og det er mørkt. Der er en stor
 Sky af Regn, og det er mørkt. Der er en stor Sky af Regn, og
 det er mørkt. Der er en stor Sky af Regn, og det er mørkt.

Første Optrin.

(Glosters Borg).

Edmund.

Hertugen kommer her i Aften. Jeg vil betiene mig af hans Komme, for at fuldføre mit Forehavende. Broder! et Ord! kom frem! Det er mig, din Ven.

Der er en stor Sky af Regn, og det er mørkt. Der er en stor
 Sky af Regn, og det er mørkt. Der er en stor Sky af Regn, og
 det er mørkt. Der er en stor Sky af Regn, og det er mørkt.

Andet Optrin.

Edgar. Edmund.

Edmund. Min Fader passer paa dig; flye fra dette Sted! Han har saaet Nys om, hvor du er skjult. Betien dig af Ratten! Tænk dig om! Har du ikke sagt Noget imod Hertugen af Cornwall, som kunde synes at vise, du holdt med Hertugen af Albanien?

Edgar. Ikke et Ord. Hvi spørger du derom?

Edmund. Fordi han kommer tilfom herhid i Aften, og Regan med ham — Tys! Dagten! bort!

Edgar.

Edgar. Lad dem komme. Jeg vil blive,
og retfærdiggjøre mig.

Edmund. Din Ufkyldighed kan høres i be-
leilig Stund, men Glosters brusende Harm er endnu
død. Du kan være død, inden du høres (Edgar gaaer).
Hisset kommer Gloster. Nu til min digtede Kamp!
Fader! hör! kom hid! Lys! Lys! — lidt Blod vil
bringe ham paa de Tanker, at jeg har haft en
haard Dyst — Jeg har seet Drukkenboldte gjøre me-
re end dette, af Spøg (han saarer sin Arm)

Tredie Optrin.

Gloster og hans Tienere med Fakler. Edmund.

Gloster. Nu, Edmund! hvor er Torra-
deren?

Edmund. Ved dette Navn farer en Gysen
igiennem mig. Men min Broder stod her i Mørket.

Gloster. Du bløder! forfølger den Ridding,
og bringer mig ham stykkeviis!

Edmund. Han er flygtet, Herre!

Gloster. Hvor langt han end flygter herfra,
skal dette Rige ikke skjule ham. Den ædle Hertug,
min Beskytter, kommer i Aften. I hans Navn vil
jeg kundgjøre Belønning for den, som bringer ham
til Straf, og Død for den der skjuler ham. Og
saa skal jeg arbeide paa at skaffe dig Ret til mine
Godser, du min ærlige og virkelige Søn! (De gaaer)

Fjerde Optrin.

Kent (forklædt) Oswald.

Oswald. God Aften, Ven! hører du til dette Huus?

Kent. Spørg dem, der vil svare dig.

Oswald. Hvor kan vi sætte vore Heste?

Kent. I Dyndet.

Oswald. Jeg har Hastværk. Jeg beder dig, sig mig det, om jeg er dig fiær.

Kent. Du er mig ikke fiær.

Oswald. Nu vel! saa bekymrer jeg mig ikke om dig.

Kent. Havde jeg dig, hvor jeg vilde have dig, saa skulde jeg nok saae dig til at bekymre dig om mig.

Oswald. Hvad vil du sige med det? Jeg kiender dig ikke.

Kent. Men jeg kiender dig, min gode Ven!

Oswald. Hvad kiender du mig for?

Kent. For en ussel, hoffærdig, tiggeragtig, nidst, speilkigende, saare tienstfærdig, qvindagtig Skielm, for en, som af Høflighed vilde gige sig til Kuffer, og er intet andet end en Sammensætning af Skurk, Ligger, Nidding, Kobler —

Oswald. Hvad er du for et vederstyggeligt Menneske, der forhaaner En, du kiender ligesaa lidt, som han dig!

Kent. Ublne Træl! ikke kiender mig, som for kort Tid siden spændte dig omkuld i Kongens Paashyn. Træk, du Trolse, eller jeg skal lade Maanen skinne igjennem dig.

Oswald. Hvad vil dog det Menneske? Jeg siger dig, Kiære! jeg har Intet at forhandle med dig.

Kent. Jeg veed din Skurkheds Vrinde. Du kommer med Breve mod Kongen. Du holder med din forsængelige Hertuginde imod Kongen, hendes Fader. Træk Ussling!

Oswald. Mord! Mord!! Hjælp! —
(Han løber og Kent efter ham).

Semte Optrin.

Hertugen af Cornwall, Regan (med Følge)

Gloster. Edmund.

Gloster. Velkommen hid, Eders Høiheder! Eders Besøg er mig en Hæder.

Hertugen. Gloster! vi har med Bedrøvelse hørt, at din ugudelige Søn har staaet dig efter Livet. Og Edmund her har nøie opfyldt sin Pligt.

Gloster. Han røbede mig hans Forehavende, og fik den Vunde, du seer her, da han stræbte at gribe ham.

Hertugen. Er der sat efter ham?

Gloster. Ja, Herre!

Regan. Brug vor Myndighed til at gribe Forræderen, og lad ham bøde med Livet! Du Edmund! der har saa udmærket en Dyd, skal herefter høre os til. Trofaste Mænd som du vil være os saare nødvendige. (Affides) En deilig ung Mand! han er min Opmærksomhed værd.

Hertugen. Vær trostig, ædle Gloster! som vi. Denne Aften bruge vi til Gæstebud! — Aften vil vi gæste dig Gloster! om denne Prøve paa

Kierlighed end skulde være dig til Besvær. — Nu
bort til Glædskab! — Hvo er det?

Siette Optrin.

Oswald (forfulgt af Kent). De Forrige.

Gloster. Nu, hvad er paa Færde?

Hertugen. Holder Fred, eller det koster
Ederis Liv! Hvo som slaer til, skal døe. — Hvors
fra og hvad er I?

En Tiener. Herre! det er Sendebud, den
ene fra din Søster, og den anden fra Kongen.

Hertugen. Hvad tvistes I om? taler!

Oswald. Jeg er halv aandeløs, Herre!

Kent. Intet Under! du har vist saa megen
Manddom! — Naturen kiendes ikke ved dette Sleg-
fredbarn! — En Skræder dannede ham.

Hertugen. Sael nu du! hvoraf reiste sig
Ederis Trette?

Oswald. Denne Gamle Strimand, Herre!
som jeg skaanedes af Medynk med hans Skiæg —

Kent. Du lugte Glaske! af Medynk med mit
Skiæg? — Tillad mig, Herre! at støde denne Des-
mer, Kat i Morter!

Hertug. Beed du, jeg er tilstøde?

Kent. Ja, Herre? Men Brede har en
vis Forret.

Hertugen. Hvi er du bred?

Kent. Fordi saadan en Træl bærer Sværd,
og har intet Mod, er i Tjeneste og har ingen Ver-
lighed. Kulb og Barne stride ikke mere mod hin-
anden, end jeg og saadan en Skielu!

Glo.

Gloster. Hvi kalder du ham en Skielm?

Kent. Hans Mafyn huer mig ikke.

Hertugen. Maaſkee lige ſaa lidt ſom mit, eller hans, eller hendes?

Kent. Jeg gaaer ligefrem tilbærks, og reent ud at ſige, Herre! jeg har ſeet bedre Hoveder i mine Dage, end de, ſom ſtaaer paa nogen af de Stuldre, jeg her ſeer for mig.

Kegan. Det er et Menneſke, ſom eengang er roeft for ſin Bondeagtighed, og ſiden paatager ſig uhovift Plumphet. Men jeg har kiendt een af diſſe trodsige Skielmer, ſom i ſin Jeſonhed ſkiulte flere Kænker, end tyve ſtedſke Krybere.

Hertugen. (til Oswald.) Hvormed har du forſørnet ham?

Oswald. Med Intet, Herre! Nyelig behagde det Kongen, hans Herre, at ſlaae mig formædeltſt en ringe Miſforſtand. Denne gamle Scoveer paſſede paa ſin Fordeel, og bag til ſpændte han en Fod fra mig. Kongen opløſtede ham derfor. Han blev hoffærdig af denne hæderlige Manddoms Gievning, og drog atter her ſit Sværd imod mig.

Hertugen. Bring Fodblokkene hid! Vi ſkal lære dig —

Kent. Herre! jeg er for gammel til at lære. Hent ikke Blokkene for min Skyld! Jeg tiener Kongen. I hans Vrende er jeg ſendt til dig. Du vilde viſe for Liden Verbødighed og for dicers en Ondſkab imod min Herres Perſon, derſom du kaſtede hans Sendebud i Blokken.

Hertugen. Blokkene hid! ved min Vre og mit Liv, han ſkal ſidde der til Midnat.

Negan. Til Midnat? til i Morgen og den hele Dag.

Kent. Var jeg din Faders Hund, Tyrstinde! du vilde ikke behandle mig saa —

Negan. Men du er hans Skalk, og derfor vil jeg det. (Man lægger Kent i Blokken).

Gloster. Jeg beder dig, Herre! skaan ham! Hans Brøde er stor, og den gode Konge, hans Herre, vil straffe ham. Men han maae nødvedes dig vredes over at blive saaledes haanet i sit Sættedebud.

Hertugen. Jeg vil forsvare det. Min Søster maatte end mere fortørnes over, at see sin Tjener overfaldet. — Nu hen til vort Arbeid?

(De gaar).

Gloster. Det gjør mig ondt for dig, min Ven! — Det er Hertugens Villie, og hans Sind taaler ingen Modsigelse. Men jeg vil bede for dig.

Kent. Gjør ikke det, Herre! Jeg har vaaget og havt en misfornøjet Reise. I nogen Tid vil jeg sove ud, i den øvrige vil jeg sløite. Lev vel, Herre! (Gloster gaar) Jeg er saa modig og saa forvaaget. Jeg mærker, at Sønnen vil stjæle sig til at giæste mig. I tunge Dine! nyder denne venlige Slummer, for ikke at see dette usle, dette vanærende Leie.

(han lægger sig til at sove).

Syvende Optrin.

Edgar. Kent (sovende).

Jeg hørte mig udraabt som fredløs. Et venligt, huult Træ reddede mig fra mine Forsølgere.

In-

Ingen Havn er frie, ikke et Sted, hvor jo de aars-
 vaagreste Speidere lure paa at gribe mig. — Hvor
 let var det mig nu ikke at skuffe mine Forsølgeres
 Ondskab, og efterlade mine Sorger paa mit Sværds
 ryggede Od! Men Kiærlighed holder mig tilbage
 fra Dodens fredsomme Boelig. Stedsse hvister den
 til mig: Cordelia lider! — Hvor ublid hun end er,
 kan jeg dog ikke see hende ulykkelig. Jeg maae
 blive i Nærheden for at oppebie hendes Skiebne.
 Hvo veed, om ikke det lyse Dieblisk endnu kan kom-
 me, at Edgar kan tiene Cordelia! — Dette tryllen-
 de Haab fængsler mig endnu til et moisomt Liv.
 Det bringer mig endog til at bruge den usleste Luff
 for at opholde dette Liv. Mit Rasyn vil jeg be-
 smøre og knytte mine Lokker sammen. Denne Egn
 giver mig Mønstre og Forgængere i tiggende Daa-
 rekiste Lemmer, som med brølende Stemme ridse
 i deres nøgne, halvraadne og følesløse Arme med
 Vinde, Jernnagler, Torne og Rosmarin-Stilke;
 som stundom med Bønner og stundom med Forban-
 delse afstvinge Faarehyrder, Bønder og Møllere en
 Almisse. Stakkels Tyrligood! stakkels Thomas.
 Det er dog noget. Edgar er jeg ikke mere.

(Gaer).

Ottende Optrin.

Lear med sit Følge. Kent (i Blokken).

Lear. Det er sølsomt, at de skulde saaledes
 reise bort, og ei skikke mig mit Sendebud tilbage.

Kent. Hil dig, ædle Herre!

Lear.

Lear. Hvad! spørger du med denne Skiændsel?
Hvo har kunnet miskiende din Værdighed saa
meget, at han lod dig sætte her?

Kent. Det har baade han og hun; din
Søn og Datter!

Lear. Nei —

Kent. Jo.

Lear. Jeg siger Nei.

Kent. Jeg siger Jo.

Lear. Ved Himlen, sværger jeg, nei!

Kent. Ved Jorden, sværger jeg, jo!

Lear. Det turde, det kunde, det vilde de
ikke gjøre. Det er værre end et Mord. Saa bold-
somt at fornærme Værdigheden! Stig mig, saa
hastig som mueligt, hvorledes kunde du fortiene, og
de bruge sliq Medfart?

Kent. Herre! Paa deres Slot overgav jeg
dem dit Brev. Næppe havde jeg reist mig, før der
kom et andet Bud, støvet og aandeløst. Han frem-
stannede Gonerils, sin Beherskerindes, Hilsen.
Da han havde rogtet sit Vrende, tog de Heste, bad
mig at følge dem og vente paa deres Svar, naar
det var dem beleiligt. Det gjorde jeg. Men da
jeg her mødte dette andet Bud, hvis Velkomst jeg
fornam, havde forgiftet min; og det var den sam-
me Usling, som nylig viste sig saa uhyppigt mod dig;
og jeg havde mere Kiærlighed end Klogskab; saa trak
jeg. Ved sit Riddings-Strig bragte han hele Hu-
set i Bevægelse. Dette var den Udaad, som din
Søn og Datter troede, maatte afsødes med den
Skiændsel, du seer, jeg lider her.

Lear.

Lear. O! denne Milt hæver sig op til mit Hierte! Den søger Udvei! — Med med dig, du fligende Harmel! Dit Element er nede. — Hvor er denne Datter?

Kent. Indenfor, Herre! i Dands.

Niende Optrin.

Gloster. De Forrige.

Lear. Nu Gloster? — Ha! (Gloster hvæser til Lear) Vil de ikke tale med mig? — De ere syge. — de ere modige — har havt en morsom Rejse den hele Dag. — Idel Udflugter! — Bring mig et bedre Svar!

Gloster. Kiære Herre! Du kiender Hertugens Tilfæindighed.

Lear. Hevn! Død! Pest! Fordærvelse! Tilfæindet! — Hvad bryder mig hans Sind? — Gloster, Gloster! Jeg vil tale med Hertugen af Cornwall, og hans! Vis!

Gloster. Saa har jeg sagt dem.

Lear. Har du sagt dem det? — forstaaer du mig, Mand! — Jeg siger dig, Gloster. —

Gloster. Ja, min dyrebare Herre;

Lear. Kongen vil tale med Cornwall; Faderen vil tale med sin Datter, fordre Lydighed af hende. Har du sagt dem det? — Mit Liv og Blod? — Tilfæindet? den iisfæindede Hertug? — Siig den iisfæindede Hertug — Dog nei, endnu ikke; maaskee han ikke er vel. Sygdom forsømmer alle Pligter. Jeg beder ham tilgive mig, og dadler min Overiselse, som tog den Svages, den Skrantnes Lune for den
fri

friske Mand. — Men, hoi sidder han her? Ved mit Liv! Denne Udfærd overtyder mig om, at Hertugens og hendes Kæsse er aabenbare Haan! Giv mig min Tiener frie! Gaae! sig til Hertugen og hans Vio, at jeg vil tale med dem — nu! strax! Byd dem at komme hid og høre mig. — eller jeg skal tromme for deres Dør, indtil den raaber! Gøves Dødens Søvn!

Tiende Optrin.

Hertugen af Cornwall. Regan.
De Forrige.

Hertugen. Hil dig, Konge!

Regan. Det glæder mig at see dig, Herre!

Lear. Det troer jeg, Regan. Jeg veed, hvorfor jeg troer det. Glædedes du ikke ved at see mig, da lod jeg mig stille ved din Moder i hendes Grav. Kiære Regan! du vil gysse ved at høre det, jeg har at sige dig. Du kunde aldrig troet det. — Din Søster duer ikke. O Regan! Her har hun bundet Uaknæmmelighed som en grådig Høg. Jeg kan neppe tale med dig. (Rent sættes i Frihed).

Regan. Jeg beder dig Herre! vær taalmodig! — Jeg troer at du mindre kan sætte Priis paa hendes Værd, end hun forsømme sin Pligt.

Lear. Ha! hvad var det?

Regan. Jeg kan ikke træe, min Søster i mindste Maade skulde glemte den Verbødighed, hun skylder dig: Men har hun maaskee standset dine Tieners Ufsømmeligheder; saa har hun gjort det med saa god Skiel,

Stiel, og i saa gavnligt et Djemeed, at hun er aldeles angerløs.

Lear. Min Forbandelse være over hende!

Regan. O Herre! du er gammel! du burde være glad ved at lade dig styre og lede af en Forstand, som bedre kiender dine Kaar end du selv. Derfor Herre! drag tilbage til min Søster, og siig, du gjorde hende Uret!

Lear. Hvad? bede hende om Tilgivelse? — Nei, nei, jeg tog feil, du meente det ikke saa. Kiære Datter! jeg tilstaaer, jeg er gammel. Alderen er besværlig, men du er god, du vil bære over med min Skrøbelighed.

Regan. Nu Fader! intet mere af disse frygge Luner; vend tilbage til min Søster!

Lear. Aldrig, Regan! Hun vilde skille mig ved mit halve Følge; hun saae barsk til mig, stak mig med sin Tunge. Himlens Straffedomme styrte ned over hendes utaknemmelige Hoved! — Slaae hendes unge Been med Lamhed, du voldsomme Luft.

Regan. Gode Himmel! — Det vil du ogsaa ønske over mig, naar din Tilfindighed —

Lear. Nei Regan! du skal aldrig faae min Forbandelse. Din blide Stiel kan ikke overgive dig til saadan en Ugudelighed. Du kiender bedre Naturens Pligter, Barndommens Baand og Taknemmeligheds Love, du mindes det halve Kongerige, som jeg af Kiærlighed skænkede dig og dine.

Regan. Til Sagen, Herre!

Lear. Hvo lagde min Tiener i Blokken?

(Der høres en Trompet).

Hertugen. Hvad er det for en Trompet?

Res

Regan. Udentotol min Søsters. Det stabs fæste hendes Brev. (Dømdø kommer) Er din Hertuginde kommen?

Lear. Endnu mere Qvide? — Dette er en Træl, hvis borgede Hovmod er bygget paa flygtig Herregunst, en Modens Giæf, som øder Dagen paa at klæbe sig, og røgte sin Hertugindes smigrende Grinder, som takkelig kan fremføre hendes Logn, og med ligesaa diervt et Mafyn bringe en større Logn tilbage. — Affkum! bort fra mine Dine!

Hertugen. Hvad mener du dermed, Herre!

Lear. Hvo sagde min Tiener i Blokken? Regan! jeg haaber, du vidste det ikke.

Elleve Dyrin.

Goneril. De Forrige.

Lear. Hvo kommer der? O J Gud! dersom J elffe gamle Mand, dersom Eders blide Regjering helliger Lybighed, dersom J selv ere gamle, da gjører min Sag til Eders! nedsender Kraft til mig! — Gorgon! kommer du her, for at plage mig? blues du ikke ved at see paa dette Skiag? — Det mulmer for mine Dine! de stusse mig. — O Regan! vil du tage hende i Haanden?

Goneril. Hvorfor ikke i Haanden, Herre? Hvad er min Brøde? — Ikke alt det er Brøde, som den Ubetænkfonne holder derfor, eller Affindige kalder saa.

Lear.

Lear. Hjerte! du er for haardt!

Regan. Du er gammel, Herre! jeg beder dig, tilstaae, du er det. Vend nu tilbage, afgang dit halve Følge, bliv hos min Søster, indtil din Maaned er udløben, og kom saa til mig! Nu er jeg fra mit Hiem! ei heller er jeg forsynet med alt hvad der behøves til at modtage dig.

Lear. Drage tilbage med hende, og aftakke halvtredstindstyve Riddere? — Nei, før vil jeg forsværge at søge Lye, før vil jeg gaae i Samkvem med Midnats-Ulven, og blotte mit nøgne Hoved for den barste Storm, end jeg vil have min mindste Rødtørst afhjulpet af hende.

Goneril. Som dig selv tykkes, Herre!

Lear. Nu, jeg beder dig, Datter! gjør mig ikke rasende! Jeg vil ikke besvære dig, Barn! — Lev vel! Vi vil ikke mødes mere, ikke see hinanden mere. Lad Stiændselen komme, naar den vil, jeg fremkalder den ikke. Jeg beder ikke Tordenen knuse dig, og ei fortæller jeg Himlen din Udaad, for at faae din hævn. Forbedre dig, naar din Tid kommer. Jeg kan have Taalmodighed. Jeg kan sove hos Regan, jeg og mine hundrede Riddere.

Regan. Tilgiv mig! jeg ventede dig endnu ikke, og er ikke forsynet til at tage vel imod dig.

Lear. Er det vel talt nu?

Regan. Min Søster gaaer arlig tilværks med dig. Hvad? Halvtredstindstyve Mænd i dit Følge! Er det ikke nok? hvortil behøver du flere?

Goneril. Kunde du ikke lade dig tiene af hendes eller af mine Hoffinder?

Regan. Ja, hvorfor ikke? Herre! — Skubbe de da forsamme dig, da kan vi krøbe dem til

Regnskab derfor — Naar du kommer til mig —
thi nu seer jeg Faren, — saa beder jeg dig, bring
kun fem og tyve med! Flere huser jeg ikke.

Lear. O Himmel! jeg gav Eder Alt!

Regan. Og det var den høie Tid! —

Lear. Hold nu Stand, mit Hierte? — ram
mede denne Kile mig ikke, saa er jeg tordenfrie. —
Naar den Onde sammenlignes med den Børre, synes
hun skion, og ikke at være den Børste, er dog no-
genlunde priseligt! Nu Goneril! du er uskyldig igjen;
jeg vil drage med dig, dine halotredshindstyve er dog
dobbelt saa mange, som fem og tyve. Du elsker
mig dobbelt saa høit, som hun.

Goneril. Hør mig, Herre! Hvad behøver
du fem og tyve, hvad behøver du ti eller fem til at
følge dig i et Huns, hvor to Gange saa mange staae
rede til din Tjeneste?

Regan. Hvad behøver du een enesse?

Lear. Blod! Ild! Herhid! — Spedalskhed og
fort Pest! — Plads! Plads! at Helvede kan ud-
søye alle sine Rødsler og drukne disse Circer i en Ild-
Strøm. Hør! hvor Helvedes Slang og Snoge
give Sienlyd af min Harm! —

Regan. Hvor leed en Ting er dog Brede!

Goneril. Saa gammel og saa harmfuld.

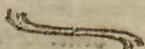
(Torden og Lynild)

Lear. Himmel! send mig Taalmodighed! I
see mig her, I Guder! en elendig Olding! ned-
trykt af Kummer og af Aar, dobbelt uløffelig! Jeg
vil ikke taale meere. Rei! unaturlige Trolde! jeg
vil saaledes hævne mig paa Eder begge, at hele Ver-
den skal — Jeg vil gjøre saadanne Ting — endnu
veed

veed jeg ikke selv hvad — Men Jorden skal strækkes
derved. I tænker, jeg vil græde! Dette Hierte
skal briste i tusinde Stykker, før jeg skal græde.
(Det tordner igien) O I Guder! jeg bliver rasende
(Gaaer).

Hertugen. Det er en vild Nat. lad os gaae
ind for Ubeiret.

Ende paa andet Optog.

Tredie Optog.

Første Dyrin.

(En øde Heede med en Hytte).

Lear og Kent kommer ind i Uveiret.

Lear.

Blæser I Vinde! sprænger Eders Kinder! raser endnu høiere! Jomsværmende Lyn! svier mit graae Hoved! Styrter ned I Skyebrud og falder I Drakarer! indtil I har druknet det stolte, uskionsomme Menneſkes Byer og Borge!

Kent. Med al min Bøn kan jeg ikke overtale ham til at søge et nødvendigt Lye, eller at tage et Skjul over sit gamle Hoved, som han blotter i denne vilde Feide imellem Jorden og Himlen.

(Det ordner).

Lear. Buldre saa meget Du lyster! — strider kun, Hvirvelvind, Regn og Ild! — Ikke er Ild, Storm, Regn og Jorden mine Døttre! Jeg laster Eder ikke for Ukiærlighed, I Elementer! Aldrig gav jeg Eder Kongeriger, aldrig kaldte jeg Eder Børn! —

I skyl.

— J skylde mig ingen Lydighed. Færdes da efter Eders gruelige Velbehag! Her staaer jeg som Eders Træl, en fattig, skræbelig, foragtet Olding! Dog vil jeg kalde Eder Trælle, — J Samqvem med tvende skadefroe Døtre har J fornødret Eder til at seide mod mit gamle, hvide Hoved: D! D! det er Riddingsværk.

Kent. Læt herved, Herre! er en Hytte, som nogenlunde kan give dig Lye mod denne Storm.

Lear. Jeg vil glemme min Natur. Hvad? Saa kærlig en Fader? Jadedet er Braadden. —

(Det tordner).

Kent. Betænk Herre! Skabninger, som elske Natten, elske ikke saadanne Nætter som denne. Disse vrede Skyer skrække dem, som vandre i Mørket. De holde sig i deres Huler. Saadanne Regnskyl, saadanne Lynglimt, saa rædsomme Tordenflag, saadan en hylende Storm har ikke været i Mands Minde.

Lear. Lad nu de store Guder, der rædsomt buldre over bore Hoveder, ramme deres Fiender! Skielv, Uksling, som glemmer lønlig Udaad i dit Barm! Skiul, Morder, skiul din blodige Haand! Meensborne Afflum! hellige Hykler, som drikker Enfers Taarer, suk nu, og anraab disse rædselfulde Manere om Naade! — Jeg er en Mand, som der er syndet mere imod, end jeg har syndet.

Kent. Gode Herre! til Hytten! —

Lear. Mit Hoved begynder at brænde! — Kom hid, min Dreng! — Hoor gaaer det, min Dreng? Er du kold? Jeg fryser ogsaa. Hoor er Straaet, min Ven? Vor Trang er ret kunstig. Den gjør ringe Ting kostelige — Arme Skielm!

Mit Hjerte er koldt, men der er dog endnu eet Styk
 fe tilbage, (der former stærkere): som ynker dig.

(Han gaar).

Andet Dyrin.

(Glosters Borg)

Edmund. Stormen døves af vor høirostebe
 Glødsfab! Saaledes vilde jeg regiere; kunde jeg kun
 bestige en Throne. De sværmende, stolte, herstes-
 syge Søstre har allerede lagt det haarde trykkende
 Skatte-Aag paa Trælbondens Hals, Forgieves ud-
 brøler han sin høie Klage. De seirende Dronnin-
 ger! hvor diærot træde de ikke paa den ringe Hob?
 O at vinde saa majestætisk en Skionhed! — Kun
 med mit idrige Blod tør man vove det. — Et hel-
 ler er mit Duffe fortvildet, thi nylig under Gæ-
 stebudet mødte jeg ofte deres straalende Diekast; og
 da de gik ud af Salen, gav hver af dem mig et løns-
 ligt, blidt, indbydende Smil, denne lykkelige Haand-
 penge — Ha!

(De Skioleddrenge komme ind hver af sin Dør, levere
 ham hver et Brev, og gaar).

(Han læser). „Naar Priselighed skinner saa klarlig,
 „var det Blindhed, ikke at see, og Uffionsomhed ikke
 „at lønne den. Goneril. „

Nok! blind og uffionsom var jeg, om jeg ikke lød
 dette Drakels Dink. Nu det andet Brev! —

(Han aabner det og læser).

„Er Beshedenhed ikke din Fiende, da tvivl ikke paa
 „mit Venfkap“

Regan. „

Herø

Herlige Sybille! o mit brændende Blod!
 jeg er allerede syg af Længsel. Jeg higer efter Besiddelsen. — Der kommer Gloster. Hans Mafyn rober et Forehavende. Stille, min Glæde! —

Tredie Optra.

Gloster. Edmund.

Gloster. Jeg søger dig Edmund, for at give dig et vigtigt Errende. Jeg veed, dit ærlige Hierte er bevæget over disse uskionsomme Døttres Grumhed imod Kongen, vor gamle Herre.

Edmund. Den er vild, unaturlig.

Gloster. Denne Forandring i Riget er ikke tilpas. Almuen knurrer høit over disse Qvindes Herskesyge. Allerede raaber den, at dens gode gamle Konge skal sættes paa Thronen igien. Den Uret, som nu er skeet ham, frygter jeg, vil optænde et Mytterie.

Edmund. Det bør vi haabe, ikke frygte.

Gloster. Du har Ret, min Søn! Vi bør sandelig haabe det. De Klagende har Die paa mig. Hver Stund bønfaalde de mig, om at være deres Anfører; og saalænge dette Hoved er mit, er jeg deres Mand. En liden skult List, min Søn! og saa gaae vi aabenlyst til Værks! — Det vil blive en Færd, der sommer sig for saa ærlige og kiække Siæle som din. — Du Edmund er mit troe Sendebud. Til ved Dag = Gryet med disse Breve til Hertugen af Cambray. Du veed, hvilket dødeligt Had der altid har brændt imellem Hertugen af Cornwallis Slægt, og hans. Hele tyvetusinde Biergboere vil

denne gamle Fyrste sende os til Bistand. Til, besfal mig i hans Raade, og vær lykkelig! —

(gaaer).

Edmund. (affides). Ja lettroende, gamle Mand! jeg skal befale dig i hans Raade! i Hertugen af Cornwalls — og det strax, Jeg skal vise ham denne Skrivt, med din egen Haand og dit eget Seigl. Den vredagtige Hertug vil strax lade dig dømme fra Livet; og dine store Eiendomme falde i min Haand; at jeg kan mætte de Lyster som hids indtil har hungret.

(Hør gaaer til side).

Fjerde Optrin.

Cordelia, som har mødt Gloster. Arante.

Edmund. (affides)

Cordelia. (Enslende) Kom tilbage Gloster! Kom tilbage! ved alle Himmels Magter besværger jeg dig, hør min Kummer! Du maae, du skal, ja jeg er vis paa, du vil, thi stedse kaldtes du den Retfærdige og Gode.

Gloster. Hvad vil du, Kongedatter? staae op, og sig din Kummer;

Cordelia. Nei, du skal ogsaa love mig at afhielpe den; eller jeg knæler her for evig. Jeg bønfaller dig om Hielp for en Fader og en Konge; en fornærmet Fader og en fornærmet Konge.

Edmund. (affides). O yndige Sorg! Hvor hendes Taarer pryde hende, som Duggen Blomsteret! Men hun er dydig; og jeg maae dæmpe denne Haabløse Jid, mens den ulmer.

Glo:

Gloster. Betænk, Fyrstinde! hvem du beder for! det er for den Konge, som gjorde dig Uret.

Cordelia. O tie dermed! Han gjorde ikke, han kunde ikke gjøre mig Uret. Betænk dig ikke for længe, Gloster! Den fornærmede Konge torde snart være hielpeløs, og blive affindig over den gruelige Uret, han har lidt.

Edmund. *(affides)*. Jeg vil ikke stirre mere; — og dog ere mine Dine fortryllende.

Cordelia. Eller hvad, om det end er værre? — Kan det ogsaa blive værre? — Er det ikke alt for rimeligt, at denne gyselige Nat har fældet hans spage Legem? — at han er sivet af den kolde Regn og Blæst? — eller at Lynet har dræbt ham? Hvis saa er, da er du fritaget for dit Løfte. Da har jeg kun een ringe Bøn til dig: — Før mig hen til hans aandeløse Lig! — I mine sonderrevne Klæder vil jeg indspøbe hans hvide Hoved, med mit afrevne Haar vil jeg binde hans Hænder og Fødder; med en Taarestrom vil jeg afværte hans jordbesmurtte Kinder, og saa døe ved hans Side.

Gloster. Staae op, favre Cordelia! du har Dyd nok til at udsone begge dine Søstres Brøde! Jeg har allerede pønset paa at faae min fornærmede Herre sat paa Thronen igjen, og din Dyd siger mig, det skal lykkes og det snart *(gaaer)*.

Cordelia. Jil, Arante! Skaf mig en Forklædning; vi vil strax søge Kongen, og bringe ham nogen Hielp.

Arante. Hvad, Fyrstinde! Veed du ikke, at dine ugudelige Søstre har fældet Dødsdom over Enhver, som hielper ham?

Cordelia. I dette Tilfælde kan jeg ikke frygte deres Grusomhed.

Arante. Og det i saadan en Nat som denne? Betænk! i mange Miles Omkreds er der neppe en Buss, at søge Lye i.

Cordelia. Der er da heller intet Lye for Kongen. Desmere byder Kierlighed os at opsoge ham. Hvad har ikke Kvinder vovet for brødefuld Elskov? Vi vil klarlig vise, at de kan vove ligesaa meget for Datterkierlighed. Blæser I Vinde! og falder, I Lyn! Uskyldig Møe er tiak! Jeg vil ile for at hielpe min Fader eller døe.

(Gaaer med Arante)

Edmund. (kommer frem) Skaf mig en Forklædning! vi vil strax søge Kongen! „Ha! Ha! — en lykkelig Hændelse! — Den Dyd, jeg frygtede, skulde være mig til Hinder! bliver den Koblerste, som skal fremme mit Paafund! Jeg vil underkiosbe to Stimmænd til at følge dem langt fra, og gribe dem paa et øde Sted. Imens den ene opholder hende, skal den anden melde mig, hvor hun er. Jeg vil ogsaa forklæde mig. Imedens disse gaae paa Lønjagt for mig, vil jeg til Hertugen med disse Breve; og saa i Marken. Der vil jeg, som den raske Jupiter, erobre denne Semele i en Storm. Den skal døve hendes Skrig, som Trommen i Slaget, at ikke hendes Angestraab skal trænge ind i mit ynksomme Øre. Elskovskampen bliver da mindre grusom.

(Gaaer)

Femte Optrin.

(Den vde Heede. Uveiret varer ved)

Lear. Kent

Kent. Her er Stedet, Herre! jeg beder dig, gaae herind! Denne Nats Grumhed er for haard til at Naturen kan taale den.

Lear. Lad mig være alene!

Kent. Kiære Herre! gaae dog ind!

Lear. Vil du knuse mit Hierte?

Kent. Jeg beder dig, Herre!

Lear. Du tænker, det er meget, at dette stridige Uveir gaaer løs paa os lige til Huden. Saa tykkes dig. Men hvor en større Sygdom raser, der fornemmes neppe den mindre. Uveiret i min Siæl givr mine Sandser følesløse for alt andet, end det, som banker her! — Ustkionsomhed — af Børn! — Er det ikke som om denne Mund vilde sønderlide denne Haand, fordi den bragte Føde op til den? — Men haardelig skal jeg straffe den! — Nei, jeg vil ikke græde mere. I saadan en Nat! (Det tordner) — lukke mig ude! — Styrt kun ned, jeg vil taale det — I saadan en Nat som denne! O Regan, Goneril! Eders gamle, hulde Fader, hvis ærlige Hierte gav Eder Alt! — O paa denne Bei ligger Affindighed. Lad mig sÿe den! nu intet mere derom.

Kent. See, Herre! her er Indgangen.

Lear. Nu vel! jeg vil gaae ind, og lade Altting være forbi. Jeg vil bede, og saa vil jeg søbe (Det tordner). Farme, usgnee Ufle, hvor I end ere! som maae døie dette medynksløse Uveirs Grumhed, hoorledes skal Eders ubedækkede Hoveder og for-

hun,

hungrede Legemer udholde disse Stød? Kan Eders Pialter beskytte Eder mod et Veir som dette? — O det har jeg for lidet bekymret mig om. Tag Løgedom ind, du Prægtige! Udsætdig selv for at føle hvad den Ugle føler, at du kan kaste Noget af din Overflod til ham, og vise, at Himlen er retfærdig!

Siette Dyrtrin.

Edgar. Lear. Kent.

Edgard. (i Synet) Halvslette Favn! stakkels Thomas!

Kent. Hvo er du, som mumler henne i Straaet? Kom frem!

Edgar. Bort! den Slemme følger efter mig. — Giennem skarpe Hvidtorn blæser kolde Vind — Stille! — Gaae til Sengs og varm dig! (affides) Ha! hvad seer jeg? Ved al min Kummer! det er den arme, gamle Konge, barhovedet, og giennemblødt af det stygge Uveir! I lovende Sirener! faldt alle Eders Løfter ud dertil?

Lear. Siig mig, min Ven! gav du dine Døttre Alting?

Edgar. Hvem giver noget til den stakkels Thomas, som den Slemme har ført igennem Ild og Lue, giennem Buske og Moser, har lagt Knive under hans Hovedgærde og Strikker paa hans Bænk, som har gjort ham høihiertet, saa han reed paa en rødbrunn Traver over en Broe, fire Tommer bred, og forfulgte sin egen Skygge, som en Forræder. — Gud bevare dine fem Sandser! Thomas fryser (han søfter af Kuld) Gud bevare dig for Hvirvelvind, for onde Stiere

Stierner og den faldende Syge! Giv stakkels Thomas en Almisse! — Den Glemme plager ham. —
 Sa! sa! der kunde jeg nu taget ham, og der — og
 der igien.

Lear. Har hans Døttre bragt ham dertil?
 — Kunde du ikke beholde Noget? — Gav du dem
 Alt?

Kent. Han har ingen Døttre, Herre!

Lear. Tie Forræder! Intet kunde bøvle Mennesket
 saa døbt, uden hans ukiærlige Døttre.

Edgar. Pillikof sad paa Pillikof. Høi.
 Hallo! hallo! hallo!

Lear. Er det Sædvane, at foragtede Fædre
 skal vise saa liden Skaansel med deres eget Kød?
 En klog Straf! Det var dette Kød, som avlede disse
 Pelikan-Døttre.

Edgar. Vogt dig for den Glemme! Adlyd
 dine Forældre! Vær troe i Ord! Sværg ikke! Hold
 dig fra anden Mands Fæstemøe! Sæt ikke dit Hierte
 til stolt Bram! — Thomas fryser!

Lear. Hvad har du været?

Edgar. En hoffærdig Tiener, som krusede sit
 Haar, brugte Desmer og fint Linned, som soiede sin
 Hersterindes Hiertenslyst, og bedrev Mørkhedens
 Daad med hende, hvor saa mange Eder som jeg sagde
 Ord; og brød dem alle for Himlens Afsyn. — Lad
 ei Sminke, eller Skibnplet, ei raslende Silke for-
 raade dit arme Hierte til en Kvinde! Hold din Fod
 fra Skogens Huus, din Haand fra hendes Barm
 og din Pen fra Gieldnerens Bog, og trods den
 Glemme! — Giennem Hvidtorn blæser endnu den
 kolde Vind.

Lear.

Lear. Bekre var du faren i din Grav, end ved saaledes at møde dette haarde Veir med dit blottede Legem. Dog naar jeg beskuer dig ret; saa er Mennesket ikke mere end du! Du skylde Ormen ingen Silke, det vilde Dyr intet Skind, og Desmerskatten ingen Velsugt. — Vi to her ere forfalskede. Du er Tingen selv. Det upyntede Menneske er intet andet end saadant et usselt, noget, tvækløst Dyr, som du! — bort! bort! du daarlige Forklædning! I laante Pialter! Jeg vil være mig selv. Hurtig, hurtig, for mig af dem!

Kent. Bevar hans Sandser, gode Himmel!

Lear. Een Ting har jeg glemt. Hvad er dit Navn?

Edgar. Arme Thomas, som æder den sømmende Kroe, Græshopper og Fårbeen, som, naar den Slemme raser i hans Hjerter, æder Roemsg for Salat, sluger gamle Røtter og døde Hunde, drifker det grønne Skum af den staaende Vøl; som vidstes fra et Lægd til et andet, som har tre Klædebon til sin Ryg, og sex Stiorter til sin Krop, Hest at ride paa, og Bærge at føre, men Røtter og Muns og andre smaae Dyr har været Thomas's Føde i syv lange Aar. — Tag dig i Agt for min Folgesvend! Stille, Smolkia! Stille, du Slemme!

Lear. Et Ord endnu! men vær ærlig! sig mig; er et galt Menneske en Herremand eller en Bønde?

Kent. Jeg frygtede, det vilde komme saa vidt; hans Samling er horte.

Edgar. Fraterretto kalder mig og siger mig, at Nero angler i Mørkhedens Søe. Beed! vær uskyl dig! og vogt dig for den Slemme!

Lear.

Lear. Ket saa! Ha! ha! var det ikke skönt
om man kunde faae et tusend af dem til at hvæse ind
paa dem med gloende røde Spyd?

Edgar. (affides) Mine Taarer tage saa me-
gen Deel i hans Skiebne, at de røbe min Forklædning.

Lear De smaae og de store Hunde, Flink,
Mops og Belline, see, hvor de gæe ad mig!

Edgar. Thomas vil slaae ad dem med sit
Hoved. Bort, I Trolde!

Om din Snude er sort eller hvid,
Om i din Tand er giftigt Bid,
Om du er Mynde eller Lænkehund,
Om du er Pudel eller Hønseshund,
Om din Hale er lang eller kort,
Thomas dig flux kan skræmme bort,
Thi slaer han kun med sit Hoved saa,
Som Haver I alle flygte maae.

Ku! affed! hen til Landsbyske Gilder og Riøbsfede
Markeder! Arme Thomas! dit Horn er tørt! —

Lear. Jeg vil holde dig som en af mine
Hundrede. Men dit Klædebon huer mig ikke. Du
vil sige, det er Persisk; men lige godt! lad det gios
re om!

Syvende Dyrtrin.

Gloster. De Forrige.

Edgar. Det er den lede Flibertigibet. Han
begynder, naar Aften; Klokkeren lyder, og gaaer ind-
til det første Hanegal. Han giver Stær; knytter
Velle-Lokken; gjør skeeløiet og volder Hareksaar,
stræger

stræer Meeldug paa den modne Høede, og plager de
stakkels Dyr paa Jorden.

Og Withold tre Gange gif om Vold,
Der mødte han Maren, den lede Trolde,
Didhen han hende monne mane.

Han raabte: Stig ned!

Og sværg din Eed!

Og Pak dig, Trolde! og pak dig!

Gloster. Hvad, Herre! har du intet bedre
Samqvem?

Edgar. Mørkets Kyrste er en Edling; hans
Navn er MODO og MAHU.

Gloster. Gaae med mig, Herre! Tæt hers
ved har jeg en Fæstebonde. Ikke tillader min Troes
skab mig at lyde dine Døttres haarde Bud. De har
paalagt mig, at holde mine Døre lukkede, og overs
give dig i denne grimme Rats Vold. Dog har
jeg vovet at søge dig op, og bringe dig til et Sted,
hvor Føde og Varme er tilrede.

Kent. Kiære Herre! tag imod hans Tilbud!

Lear. Lad mig først tale med denne Wiise!
Stig mig, Stagirit! hvoraf reiser Jorden sig?

Gloster. Jeg beder dig Herre! følg mig!

Lear. Jeg vil tale et Ord med denne lærde
Thebaner. Hvad lægger du Bind paa?

Edgar. At forekomme den Slemme, og at
dræbe Utsj.

Lear. Et Ord i Løndom!

Kent. Hans Sandser ere ganske forvirrede.
Herre! lad os føre ham herfra!

Gloster. Kan du dadle ham? Hans Døttre
søge hans Død. Dog denne Ufsindige forstyrret
ham end mere. Gaae bort min Ven!

Edgar.

Edgar. Ung Rowland kom til mørke Taarn,
Og sy, sy, raabte han:

Jeg lugter Blod af en brittisk Mand — O Qual!

(Gaaer)

Gloster. Nu, min Ven! lad os ham tage
i vore Arme, og føre ham et Sted hen, hvor han
kan nyde Pleje og Tryghed. Herre! følg med os!

Lear. Du har Ret; lad dem skiere Regan
op, for at see, hvad hun nærer omkring sit Hierte.
Kan Naturen frembringe saa haarde Hierter?

Kent. Jeg beder dig Herre!

Lear. Tys! ingen Bulder! — stille! — saa
— saa! I Morgen aarle vil vi nyde vor Radvere.

(De gaae)

Ottende Optrin.

Cordelia. Arante (Det tordne).

Arante. Kiære Fyrstinde! hvil dog her! vor
Søgen er forgiæves. See! her er et Lye, jeg beder
dig gaae her ind.

Cordelia. Gaae du selv derind! Søg dit
Mag! Naar Sindet er frit, saa er Legemeet
kiædent. Dette Uveir hindrer mig kun fra at tænke
paa det, som vilde plæge mig mere!

Niende Optrin.

To Stimænd. De Forrige.

Første Stimænd. Nu har vi længe nok gaaet
et paa Spør efter dem. Dette Sted er eensomt.

D

Jeg

Jeg vil holde dem fangne i denne Hytte; medens du gaar bort, og henter Edmund. Men hielp mig først at faae dem i Huus.

Andet Stimand. Ingen uden denne fiære Diævel (viser Penge frem) kunde loffet os ud i dettelveir. Men lad os lægge Haand paa Værket — (De gribe fat paa Cordelia og Arante, som skrig) Stille! vi ere Venner; skynder Eder, siger jeg.

Cordelia. Hielp! Mord! Hielp! — I Guder! En venlig Tordenkile, til at dræbe mig!

Tiende Optrin.

Edgar. De Forrige.

Edgar. Hvad var det for et Skrig? — Ha! Hvinder grebne af Stimænd? Er det Tid og Sted til Riddingsværk! — bort, I Blodhunde.

(han jager dem bort med sin Kalle).

Begge. O Diævelen! Diævelen!

Edgar. O siger mig, hvem er I, som synes at være af det blide Køn; og dog værgeløse vandre igiennem denne skumle Nats Rædsler, da Fuldmaanen skines af Skyer, og neppe kaster et svagt Skin fra sig?

Cordelia. Siig os først, hvo er du, vor Skytsengel, som vilde paatage dig denne gruelige Skikkelse for at skræmme vore Ransmænd? Vi vil knæle for dig.

Edgar. (affides) O! hvor mit Blod er i Oprør! — Ved alle mine skjælvende Aarer, det er Cordelias Røst! — Det er hende selv! Mine Sandser passe

passe til min forvildede Dragt. Jeg er virkelig rasede.

Cordelia. Hvo du end er, saa hielp en ulkkelig Moe! og kan du, saa veileed vor mæisomme Søgen!

Edgar. Hvo hielper stakkels Thomas, som sover paa Rælder og har et Pindsviin under Hovedet?

Arante. Ah! det er en elendig omvandrende Maanesyg.

Cordelia. Dog var hans Tale nys meget ordentlig. Tael min Ven! med En, som er ulkkeligere end du. Og har du stundom din Samling, saa siig os, om du kan, hvor vi skal finde en stakkels Olding, som i denne kiedsomme Nat har vandedt om her paa Heeden. — Siig os, har du seet saadan en Mand?

Edgar. *(affædet)* Hun søger Kongen, sin Fader, i denne rædsomme Nat! O J Guder saa megen Datterlighed, saa megen Dmhed, og dog saa haard imod mig. *(hoit)* Ja, Favre! saadan en Mand var her nyelig. Der kom nogle og søgte ham, og de bragte ham til en Hytte i Nærheden! men hvorhen, veed jeg ikke tilbisse.

Cordelia. Himlen velsigne dem! — lad os søge ham! — Arante! du seer vi ere under Guderens Baretægt. *(vill gaae)*

Edgar. O Cordelia!

Cordelia. Ha! — du veed mit Navn?

Edgar. Gengang har du ogsaa vidst Edgars.

Cordelia. Edgar!

Edgar. De usle Levninger af Edgar! — saa meget, som din Haanhed lod ham beholde.

Cordelia. Ere vi vaagne, Arante?

Edgar. Min Fader staaer mig efter Livet. Jeg reddede det, i Haab om et lykkeligt Dieblif da jeg kunde tiene Cordelia. Dette har Guderne givet mig. Jkkun denne Tanke formaaede mig til at bære dette affindige Klædebon, til at søge mit Leie paa Jorden; til at blotte mit Legeme for det ustadige Veir; til at døie Middagens brændende Hede og Nattens bidende Kulde, til at æde Affald, og drikke med Dvæget, til at kæmpe med Vindene og tie-
ne til Spot — ja det som værre er — til Medynk for Bønder.

Cordelia. Naar hortes saa ynkværdig en Fortælling?

Edgar. Men dette dybe Kald — jeg tilstaaer det — reiste sig af min stolte Kiærlighed. Thi diars var den, skiont jeg ikke foer diarvelig frem. Du veed, jeg bar min Jld saa lønlig, saa tyft, som Gravens Lampe; indtil du fornam min Kummer, indtil du med ærbar Ynde bragte min skjulte Kiærlighed for Lyset, og beseiglede min Tilgivelse.

Cordelia. Du fik min Tilgivelse. Si heller kan du kræve mere.

Edgar. Hvad kræver jeg mere? — Slig Hovmod passede kun slet med disse Plaster. I mine lykkelige Aar, da jeg var Glosters rige Arving, da paalagde du mig Tavshed, du bad mig ikke at besvære dig mere med den Sag. Hvorledes vil da Elskods Sprog lyde, med dette nøgne Legem, og i denne usle Tiggerklædning?

Cordelia. Som Raadens Røst for den dønte Misdæder, som Hielpetroppers Skrig for en beleiret Stad.

Edgar. Ah! hvilken nye Grusomhed!

Cordelia. Kom i mine Arme, dyrebareste, bedste blandt Mennesker! og annam de kiærligste Løfter, der nogensinde hørtes af den elskende Møe.

Edgar. Er det mueligt?

Cordelia. Ved det Liv, der giennemstrømmet mit Hierte, sværger jeg dig, at jeg i disse hellige Pialter seer den nøgne Dyd, at denne usle, affindige Pryd, der endog er latterlig for den ringeste Bønde, er mig dyrebareere end en Konges prægtigste Skarlag.

Edgar. Edle, fortryllende Møe! Guderne, som gav dig din Dyd, kan ene sætte Pris paa den. Rygtet skal undres ved din Ypperlighed og prise den i fierne Læder. Din skinnende Daad skal kundgjøres og lære Verden Guldkommenhed.

Cordelia. Urante! vi ere kolde og modige. Lad os hvile os paa dette Straaæ, og saa videre frem, for at finde den arme, gamle Konge.

Edgar. See! jeg har Steen og Staal, de Maanesyges sædvanlige Redskab. Jeg vil tænde en Ild ved denne Hytte, for at tørre dine giennemblødte Klæder, inden du lægger dig til Hvile. Grum og aarvaagen, som den Hesperiske Drage, vil jeg vaage hos dig, for at beskytte din Søvn. Imidlertid skal Stierne indsende deres blideste Straaæler, og Engle besøge min Cordelias Drømme.

(De gaar).

Ellevte Optrin.

(Glosters Borg).

Hertugen af Cornwall. Regan. Edmund.
Tjenere.

Hertugen (med Glosters Breve i Haanden). Jeg vil hævnēs, før jeg forlader dette Huus. See her, Regan, et Mytterie mod vort Land. Det er Glosters Haandskrift, han har forbrudt sig som Undersaat, og som den, jeg gjæster.

Regan. Dobbelt være da vor Hævn! — Dette stadfæster det Budskab, jeg nylig fik, at han i Nat har været ude at opsøge Kongen. Men hvo var saa kiærlig at aabenbare dette?

Hertugen. Vor Drn, der speider hurtig og snapper gridsk, vor troe Edmund.

Regan. Det var en ædel Tjeneste; O Cornwall: vælg ham til din Fortroligste, og bær ham som en Edelsteen paa dit Hierte!

Edmund. Tænk, Herre! hvor haard en Skiebne jeg maae bære! Jeg angrer, at jeg tiente dig (græder). O at dette Forræderie ikke havde været til, eller at jeg ikke havde opdaget det!

Hertugen. Edmund! i min Kiærlighed skal du finde en Fader, og fra dette Dieblik kalder jeg dig Jarl af Gloster. Men endnu Een bør skee sit Ret. Den blottede Forræder maae straffes. Men at ikke dit smme Hierte skal blodgisres ved hans retfærdige Lidelser, eller Synet være dig utaaeligt, saa ønsker jeg, du vil forlade dette Sted.

Regan (sagte til Edmund) Grotten i den lave
Lund er lønlig, den passer sig for den Sørgendes
Tanker.

Edmund. Kan jeg der vente en Trøster,
Fyrstinde!

Regan. Hvad der kan hændes, veed jeg
ikke. Men det var et Benneraad. (Edmund gaar).

Hertug. Bringer Forræderen ind!

Solgte Dptrin.

Gloster (føres ind.) De Forrige.

Hertugen. Binder hans Arme fast!

Gloster. Hvad skal dette betyde? Jere mine
Søster, spiller mig ikke saa svigefuld en Streg!

Hertugen. Binder ham, siger jeg; — fast!
— endnu fastere!

Regan. Nu, Forræder! nu skal du erfare —

Hert. Tael, Oprører! — Du, som til Trods
for vort Forbud har seet Kongen i Nat! hvor har
du sendt ham hen?

Gloster. Jeg er bunden til Stolpen og
maae dsie min Skiebne.

Regan. Siig hvor, og hvorfor du har
skiult ham?

Gloster. Fordi jeg ikke vilde see dine grumme
Hænder rive hans gamle Dine ud, eller din vilde Sø-
ster forhugge hans salvede Legem, men jeg skal see
din letvingede Hævn indhente slige Børn!

Hert. See det skal du aldrig. Trælle!
Sivrer hvad jeg har befalet! Ud med disse forræder-

ikke Dine! Skynder Eder, siger jeg! Derfom du seer Hønnen —

Gloster. (i det han stæbes bort). Hvo som ønsker at leve, til han bliver gammel, [hielp mig! O grusomt! o J Guder!

En Tiener. Tilgiv mig, Herre! at jeg standser din Grumhed. Vil du din egen Sikkerhed, saa tillad ikke saa grum en Afsærd!

Hert. Hvad, Ussling!

En Tiener. Jeg har tient dig fra min Barn-dom, men bedre Tieneste har jeg aldrig gjort dig, end med denne Diærshed.

Hert. (trækker sit Sværd) Døe, Træl!

En Tiener. Nu, Hønn da! medens mit Blod er varmt. (De fægtes)

Megan. Hielp! Hielp! — blev du ikke saas ret, Herre? —

Gloster (som bringes ind med tilbundne Hinde). Eds mund! tænd enhver Gnist af Natur for at hævne denne gruelige Sierning!

Megan. Førræderste Ussling! Du kalder paa ham, som hader dig. Det var ham, som aabenbarede dit Førræderie, som viste os dine Breve. Der — læs og skaan Fyrsten af Cambray for sin Mage. Fattes dig Dine, saa skaf dig Brillen!

Gloster. O min Daarlighed! — saa har jeg gjort Edgar Uret! — milde Guder! tilgiv mig!

Megan (til Hertugen). Hvorledes er det, Herre?

Hert. Støder dette sineløse Affskum ud, og lader ham lugte Veien til Cambray! Kaster denne Træl i Fængsel! *) Megan! jeg bløder stærkt! — Giv mig din Arm! (De gaar.) Glo

*) Hos Shakespeare paa i Omarbejdelsen hedder det: upon a Dunghill, paa en Møgdyng. Men da

Gloster. Idet Mørke! og ingen Hielp! —
 Hvor ere nu de forskjellige Syn, der nylig morede
 mine virksomme Dine! Hvor ere disse Dine? Døde
 ere deres giennemtrængende Straaler, som nylig
 foere over blomstrende Dale til sjerne soelklare Høie,
 og som med Fryd samlede den hele Synskreds!
 Disse famlende Hænder ere nu mine eneste Ledsa-
 gere, og Følelsen mit hele Syn. O Bee mig! hvad
 Ord kan fortolke min Kummer? Udeluft fra de Le-
 vende, medens jeg end er iblandt dem! mørk som
 Graven midt i den buldrende Verden! Paa een-
 gang skilt fra Arbeid og fra Glæde! — Aldrig skal
 jeg skue den favre Baar, aldrig Frændens eller
 Venens Ansigt — Dog end een Udvei forunder
 os den haardeste Stiebne. Den Blinde selv kan finde
 Veien til Døden. Men skal jeg da døe taalig og
 uhøvet? Saa kan og Lear falde! — Nei! med
 disse blodende Kredse vil jeg fremstille mig for den
 ynksomme Hob, og med disse dryppende Aarers
 Betsalenhed vil jeg oplue den til at hæve sin Kon-
 ge og mig. Medens den ærefulde Udelæggelse iler
 frem, vil jeg styrte denne Byrde ned fra en Brink,
 og kaste den mod den takkede Klippe. Da skal
 min befriede Siæl hæve sig til sin lyse Kreds; gien-
 nem de grændseløse Kloder skal den skue de evige
 Egne, og liig Solen være idel klar skinnende Dø.

Ende paa Fredie Optog.

D 5

Fier

Tate ikke (som i Originalen) lader Regan dræbe
 Zieneren, saa kan denne Udcastelse heller ikke have
 Sted.

Fjerde Optog.

Første Optrin.

(En Grotte i en Lund).

Edmund og Regan sidde i en forelsket
Stilling, lyttende efter Musik.

Edmund.

Hvi fik en anden Ret til al denne Gude, som kun
jeg kan sætte Priis paa? Fortryllende Dronning! —
modtag al min blomstrende Ungdom; indslut mig
for evig i disse bløde Arme — dys mig i en endeløs
Søvn, at jeg kan drømme om Glæder, som ere for
henrykkende for den levende Dødelige!

Regan. Lev, lev min Gloster! og føel in-
gen Død, uden den daanende Fryds! Jeg skien-
ker dig Glæden paa det lette Vilkaar, at du bliver
ved at være lykkelig.

Edmund. Denne Midkiærhed er blid. —
Skulde jeg vel kunne vandre fra et Paradiis for
at møtte mig paa visnende Urter! — Saa megen
Gødhed lever her, at min Bestandighed ikke vil væ-
re nogen Dyd. (affides) Og dog maae jeg bort,
for

for at møde hendes Søster, som jeg maae love ligge saa meget. — Bedst er det, jeg lover hende det samme. Jeg behøver da ei at berede mig paa min Tale.

Regan. Vær dette Mindestegn om mig! (hun giver ham en Ring) Jeg tør ikke være længere borte fra Hertugen. Hans Wunde bliver farlig, jeg haaber, dødelig.

Edmund. Og lad din Glosfers lykkelige Billeder (han tager et Billeder frem og tager en Seddel) hvile paa denne Barm, som giemmer hans hele Skat!

(han gaar).

Regan. Saa kæk en ung Mand har Ret til Kvindens blomstrende Ynde. Min Taabe har tilranet sig min Egteseng — Hvad er dette? (hun tager Sedlen op) Mine Dine forvirres! (hun læser) „Naar Priselighed skinner saa klarlig, var det Blindhed ikke at see, og Uskiansomhed ikke at lønne den. Goneril.“

Fortrædelige Hændelse! dog tillige hældig! — Min Midkærhed er stadfæstet, og jeg har lært at pønse paa mit Forsvar.

Andet Optrin.

En Hovedsmand. Regan.

Regan. Hvad betyde disse Skrig? — og hvi haster du herhid!

Hovedsmand. En selsom og pludselig Forandring! — Alle Bønder-ere i Oprør, og fattes kun en Anfører, for at besforme dit Slot.

Re

Regan. Hvo har udæstet dem dertil?

Hovedsmand. Ved den offentlige Høitid mødte Bønderne fra alle Egne. Den gamle Gloster, som du nylig lod berøve hans Syn, (hans Aarer blode endnu stærkt) stiller sig frem. Han kundgør din Grumhed, deres Undertrykkelse og Fornærmelserne mod Kongen. Dette opirrer dem saaledes, at det Mytterie, som længe har krøbet, faaer Vinger, og truer nu din hele Vælde.

Regan. Den nidste Træl! — Vore Krigere skal ruste sig. Førte af den mandige Edmund skal de drive Oprørs-Uhyret tilbage til dets mørke Hule. Den unge Glosters Arm skal dæmpe den Storm, hans Faders svage Aande har oppustet.

(De gaar).

Tredie Optrin.

(Heeden).

Edgar. Den ueste Skabning, som Lyksen meest har foragtet, haaber dog stedse, og er sikker for Frygt. Den ynkværdigste Forandring er den fra det Bedste. Det Værste bliver bedre. Hvo kommer der?

Fierde Optrin.

Gloster (ledet af en gammel Mand) Edgar.

Edgar. Min Fader saa ynkelig fremledt! — berøvet sit Syn! — De dyrebare Stene revne ud af

af deres blodende Ringe! — Noget har jeg hørt om denne umenneskelige Daad! men jeg troede den ikke. Saa gruelig en Sierning troede jeg end ikke en Qvindes Hæved-Kaserie kunde øve! Naar skal dog min Kummers Maal vorde fuldt?

Gloster. Hævn! Du er paa Benene! Hæld følge dig! Med Fordeel har jeg solgt mine Dine, dersom Sagen falder lykkelig ud for den fornærmede Konge.

Den Gamle. O min gode Herre, jeg har været din og din Faders Hæstebonde i fire Snesse Aar.

Gloster. Bort, min Ven! gaae! din Bi-stand kan ikke nytte mig, og dig kan den skade.

Den Gamle. Du kan ikke see Veien.

Gloster. Jeg har ingen Veie, og trænger derfor ikke til Dine. Jeg snublede, imedens jeg kunde see. O min kære Son, Edgar! du som blev et Kov for din skuffede Faders Brede, kunde jeg kun leve og see dig ved Følelsen, saa vilde jeg sige, jeg havde Dine igjen.

Edgar. Ach! han føler, at mig skede Uret. Gav jeg mig nu tilkiende, saa vilde hans kær- lige Hierte brikke imellem begge Yderligheder af Sorg og Glæde.

Den Gamle. Hvad nu? hvo er der?

Edgar. En Almisse til stakkels Thomas! Vær ærlig og trods den Slemme! (affides) Gud-der! skal jeg endnu blive ved denne Udsærd, og spøge under saa trykkende en Jammer?

Den Gamle. Det er den arme, galne Thomas.

Gloster. I det sidste Uveir saae jeg sig en Uffel. Da troede jeg, Mennesket var en Orm. Hvor er den Maanesyge?

Den Gamle. Her, Herre!

Gloster. Gaae du nu bort! Dersom du for min Skyld vil gaae et Par Mile i Forveien paa Veien til Dover, saa gior det af gammel Kiærlighed til mig, og bring saa nogle Klæder til denne arme Rogne, som jeg vil formaae til at lede mig.

Den Gamle. Af, Herre! han er affindig.

Gloster. Det hører til de onde Lider, at den Affindige leder den Blinde. Gior som jeg beder dig.

Den Gamle. Jeg skal bringe ham det bedste Klædemou, jeg har. Lad det saa gaae som det vil! (gaaer)

Gloster. Hør nu! du Rogne!

Edgar. Stakkels Thomas fryser; — Jeg kan ikke længere føle det, og dog maae jeg. — Himlen hjælp dine Dine! — de bløde. Troe mig, stakkels Thomas græder sine blinde ved at see dem.

Gloster. Beed du Veien til Dover?

Edgar. Baade Ledde og Gierder, Alfærvet og Kodsie. Arme Thomas har mistet sin Samling af Skræk. Guderne bevare enhver arlig Mand's Son fra den Slemme!

Gloster. Der! tag denne Pung! mit Uheld gior dig lykkeligere. Lad det altid være saa, o Himmelmel! adspred den gridste Nagrers Dyrge! Bed Udsdeling skal den alt for store Ulighed jævnes, og hver Mand saae nok. Kiender du Dover?

Edgar. Ja, Herre!

Gloster. Der er en Klippe; hvis høie og uafhængende Top seer rædselsfuld ned paa det brusende Dyb. Før mig kun hen til dens Brink! Saa vil jeg borttage din Fattigdom, der trykker dig, med et Klenodie, jeg har hos mig. Fra det Sted af behøver jeg ingen Ledfager.

Edgar. Giv mig din Arm! Staffels Thomaas skal følge dig!

Gloster. Sagte! jeg hører Wandrerens Fodtrin.

Femte Optrin.

Kent. Cordelia. De Forrige

Cordelia. O Bee mig! Din Frygt var alt for grundet. Det er Kongen. Nys taledede jeg med En, der mødte ham, saa rasende som det ophørte Hav, syngende høit, og kronet med Hanekam, Heire, Blaaebær, Gaasekreppe, Fioler, Tusendfryd, Balmuz, og alle de vilde Blomster, der groe blandede det nærsomme Korn. — Før mig hen til ham! Jeg vil giøre det sidste Forsøg paa, at bringe ham til sig selv, og saa give Himlen dig Lykke!

Kent. Det vil jeg, gode Kongedatter! Ha Gloster her? — Vend om, arme, blinde Mand, og hør en Ven, som deler din Sorg, og som, ved at see dig, glemmer sin egen Kummer; din gamle, troe Kent!

Gloster. Hvad, Kent? Hvorfra er du kommen hid igien?

Kent. Siden min Forviisning har jeg ikke været borte herfra. Under en Forklædning har jeg fulgt

fulgt den forladte Konge. Det var mig, du redede med ham i det sidste Uveir.

Gloster. Lad mig omfavne dig! Havde jeg Dine, saa skulde jeg nu græde af Fryd. Men lad dette dryppende Blod være nok isteden for Taarer!

Cordelia. O Jammer! for hvem og i hvad Tungemaal skal jeg klage? Tilgiv, ulykkelige Mand! den Datter-Kiærlighed, som styrtede dig i Uheld! Det var mig, som voldte den. Jeg kaster mig for dine Fødder, og beder dig trykke disse grædende Dine ligesaa blinde, dersom dette kan være dig til nogen Giengjæld.

Edgar. (affides) Hvad Tid var sorgfuld som denne?

Gloster. Mig tykkes, det er Cordelia's Røst! Staae op du ærlige Kongedatter; og annaem en blind Mands Betsignelse!

Cordelia. O min Edgar! Min Dyd er bleven til Brode. Min Ven giver jeg Banesaar. — Himlen forskyder mig; og naar du seer derhen, saa maae du med Rette hade mig.

Edgar. Hold inde med denne giennemboerende Tale, og saar ikke et Hierte, der er saa qvidefuldt som dette.

Gloster. Skjul dig ikke længere i denne Forsklødning, Kent! — Der er Arbeid for dig, et ærefuldt Arbeid! — Bore fornærmede Landsmand har omsider væbnet sig; Den umenneskelige Uret, som er skeet Kongen og mig, har drevet dem dertil. Dem fattes nu kun en Hørsører. Det være dit Kald!

Edgar. (affides) Mandige Britter! endnu er der Liv i Eder.

Kent.

Kent. Saa er der dog een Vej til vor Lykke. Kom, Cordelia! jeg vil føre dig til Kongen, og saa iler jeg hen for at anføre Hæren? Lev vel, gode Gloster! Overlad kun Alt til min Schyldse!

Gloster. Din Forret worde saa hældig, som den er retfærdig! (De gaar)

Siette Dyrin.

(Gonerils Slot.)

Goneril. Oswald. Tjenere.

Goneril. Det var en stor Daarlighed at lade Gloster leve, efter at hans Dine vare ude. Hvor han kommer hen, bevæger han Alles Hierter imod os. Edmund, tænker jeg, ynkes over hans Jammer, og er draget bort for at ende den.

Oswald. Nei, Fyrstinde! han vendte tilbage til din Søster. Hun sendte et ilende Bud efter ham.

Goneril. Hm! det huer mig ikke. Han maae ile paa Kierligheds Binger. Hvor er Hertugen?

Oswald. Han er inde. Men aldrig er nogen Mand bleven saa forandret. Jeg meldte ham Bøndernes Oprør. Han smilede ad det. — Da jeg fortalte ham Glosters Forræderie —

Goneril. Besvar ham ikke! Det er hans Middings: Siæl! — Tilbage til min Søster! lad hendes Krigsfolk i en Hast tælles, og sig hende, at jeg har givet Rokken i min Mand's Haand. Naar det er

giort, saa see vel til, at du sønlig kan overgive disse Breve til den unge Gloster.

Syvende Optrin.

Et Bud. De Forrige.

Bud. O Fyrstinde! et ubeleiligt Budskab bringer jeg. Hertugen af Cornwall er død af sin sidste Bunde. Hans Tab har din Søster for en Deel oprettet ved at gjøre den mandige Edmund til sin Hørsfører.

Goneril. (affides) I visse Maader huer det mig vel. Men hun er Enke. Min Gloster er hos hende. Hun kan odelægge den Hof, min Elskov har lovet mig. (til Oswald) Et Ord endnu min Ven! — til med Reisen! Og skulde du møde den blinde Forræder — da skal Hæder falde i hans Banemands Lod.

(Gaaer)

Ottende Optrin.

(Heeden.)

Gloster. Edgar. (i Bondedragt.)

Gloster. Naar komme vi op paa Toppen af denne Klippe?

Edgar. Nu stige vi derop! læg Mærke til, hvor vi arbeide!

Gloster. Mig tykkes, det er jevnt under mine Fødder.

Edgar.

Edgar. Gyselig steilt! — Hør! Hører du ikke Havet?

Gloster. Jeg hører Intet.

Edgar. Saa maae dine andre Sandser være svækkede ved din Dien-Pine.

Gloster. Det maae saa være! Mig tykkes, din Røst er forandret. Du bruger bedre Talemaader, og din Tone er bedre end forhen!

Edgar. Du tager saare fejl! Kun mit Klædebon er forandret.

Gloster. Mig tykkes dog du taler bedre.

Edgar. Kom nu, Herre! Her er Stedet. Jeg skrækkes og svimler ved at see saa dybt ned. Kragerne og Allikerne, som flyve i den midterste Luft, see neppe saa store ud som Skarnbasser. Paa Halvøien hænger En, og samler Sæ-Fennikel, det er et farligt Arbeide. Fiskerne, der gaae paa Bredden, see ud som Muns! Det høie Skib, som ligger hist for Anker, er saa lidet som dets Haad; Haaden er som en Ankerboie; den kan neppe sees. De brusende Bover kan ikke høres saa høit oppe. Jeg vil ikke see mere, at ikke min Hierne skal forvirres, og jeg tumble hovedkulds ned.

Gloster. Sæt mig, hvor du staaer.

Edgar. Nu er du kun en Fodsbred fra den yderste Pynt. For alt hvad der er under Solen vilde jeg nu ikke springe frem ad.

Gloster. Slip nu min Haand! Der, Ven! er end een Pung med en Edelsteen, som et fattigt Menneſke kan være vel holden ved. Forsøi dig nu bort! Byd mig Farvel, og lad mig høre, du gaaer.

Edgar. Farvel, Herre! (affides) Jeg maae
 stiemte med hans Kortviselse, for at helbrede ham.

Gloster. Saaledes forsager jeg Verden, I
 mægtige Guder! — For Eders Mafyn afryster jeg
 mine tunge Lidelser. Kunde jeg baaret dem længere,
 uden at knurre mod Eders store, uforanderlige Vil-
 le, saa skulde mit Livs svage Lønder brændt ud affig-
 selv. — Lever Edgar; o da velsigner ham! Nu,
 Ven, Farvel! (han falder)

Edgar. Farvel, gode Herre! — (fagte) Dog
 jeg skulde ikke troe, at Indbildningen kan røbe Livets
 Skat. Havde han været der, hvor han troede,
 saa var nu al Tanke forsvunden. — (hoit) levende el-
 ler død? — Hør! Herre! Ven! hør, tael! — Maa-
 skee han virkelig er borte. — Dog nei, han lever
 op igien. Hvo er du Herre?

Gloster. bort, og lad mig døe!

Edgar. Havde du været Spindelbæve, Fia-
 eller Lufft, og var falsden saa mange Fabne ned
 saa var du bleven knuset som et Æg! men du aan-
 der; har et tungt Legem, bløder ikke, taler, er
 kærsk! Dit Liv er et Jertegn.

Gloster.. Men er jeg falsden eller ei?

Edgar. Du er falsden ned fra Toppen af det
 te rødsomt høie Kalkbjerg. See i Veiret! De
 flingrende Lærke kan hverken sees eller høres sa-
 hoit oppe.

Gloster. Ak! jeg har ingen Dine. Er Ulyk-
 ken berøbet den Velgierning, at kunne ende sig
 Døden?

Edgar. Gib mig din Arm! Staae op! saa
 — hvorledes er det? fornemmer du dine Been? de
 staaer jo.

Glo

Gloster. Alt for vel, alt for vel.

Edgar. Hvad var det for Noget, der stiftes fra dig paa Klippe-Toppen?

Gloster. En arm ulykkelig Tigger.

Edgar. Som jeg stoed her nede, syntes mig, hans Vine vare som to Guldmaaner, hans store Næseborer sprudede Ild. Det har været en ond Mand. Troe derfor, lykkelige Fader! at de alværdige Guder, som søge deres Ære i det der er umuligt for Mennesker, har reddet dit Liv.

Gloster. Det er sælsomt! Herefter vil jeg bære min Kummer, indtil den dør med mig. Det Spøgelse, du taler om, tog jeg for et Menneske. Ofte sagde det, den Stemme! den Stemme! Det førte mig til dette Sted.

Edgar. Vær rolig og taalmodig! Men hvo kommer der?

Tiende Optrin.

Lear (med en lille Krone af Blomster paa Hovedet og behængt med Krands) De Forrige.

Lear.. Nei, nei, de kan ikke røre mig for Møntningen. Jeg er Kongen selv.

Edgar. O et giennemborende Syn!

Lear. Naturen er i saa fald over Kunsten. Der er dine Haandpenge! — Den Karl holder paa sin Bue, som En, der skræmmer Krager bort. Spænd mig en Alen! — En Muus, en Muus, tys, stille! — Der er min Stridshandske, jeg vil prøve den mod en Kæmpe, bring mig de brune Hel-

lebarder! Den Fugl flai godt! I det Hvide! i det Hvide! — Heida! — Hvad er Ordet?

Edgar. Gød Merian.

Lear. Gaae kun! —

Gloster. Jeg kiender Koffen.

Lear. Ha Goneril! — med et hvidt Skiæg! de sledskede for mig som Hunde, og sagde mig, jeg havde hvide Haar paa Hagen, førend de sorte var der — At sige Ja og Nei til alt hvad jeg sagde! Ja og Nei paa eengang er falsk Lærdom. Da Regnen engang giennemblødte mig, og Stormen kom mig til at gysse, og Tordenen ikke vilde være rolig, endskiøndt jeg bød det; da kom jeg efter dem, da opdagede jeg dem. — De holde ikke Ord, de sagde: jeg var Konge; det er Løgn, jeg er ikke feberfrie.

Gloster. Den Koff mindes jeg saare vel. Er det ikke Kongens?

Lear. Jo, enhver Tomme af mig er Konge — Naar jeg seer stibt, saa skielve mine Undersaatter. — Jeg skænker det Menneske Livet. — Hvad var hans Brode? — Skiorlevnet! Du skal ikke døe? — Døe for Skiorlevnet? Gierdsnutten gjør det, og den lille Bræmse avler for mine Dine. Menneske-Åvlen blomstre! Glosters uægte Søn var tierligere mod sin Fader, end mine Døttre, som fødtes i Egteseng. Bellyst! sværm som du vil! — Jeg trænger til Krigsfolk.

Gloster. Ikke al min Kummer har rørt mig saa dybt, som denne sorgfulde Lyd. Synet var mig nu en Qual.

Lear. See denne knipske Dvinde, som stræktes ved det Ravn Bellyst, og troer, hendes Drevanhelliges ved det mindste skiemtsomme Ord, skal

de du troe det, at Jldteren, og den velsødte Hingst ikke føler saa megen Brynde, som hun? — Qvinder ere de oventil, og Centaurer forneden. Kun til Bøstet høre de Guderne til; det øvrige er den Ondes. Der er Hælvede, der er Mørke, der er bundløs Svovelsøl — fy! fy! — Giv mig en Unze Desmer, for at røge min Indbildning med. — Der er Penge!

Gloster. Lad mig kysse denne Haand!

Lear. Lad mig tørre den først, den har en Dødlugt.

Gloster. Siig Herre! Kiender du mig?

Lear. Jeg mindes heel vel dine Dine. Giv du kun dit bedste, blinde Elskovsgud. Jeg vil ikke elske. Læs mig dette Feidebrev! see kun hvorledes det er skrevet!

Gloster. Om hvert Bogstav var en Soel; jeg kunde dog ikke see.

Edgar. (assides) Jeg vilde ikke troet dette paa Rngtets Ord. Ulykkelige Cordelia! Hvad vil din Dyd givne, naar du fornemmer, at din mageløse Kummer er forøget med denne nye Sorg?

Lear. Læs!

Gloster. Hvad! med disse udhulede Dine?

Lear. Ho! ho! staaer det saaledes til med dig? Ingen Dine i dit Hoved og ingen Penge i din Pung? Dog seer du, hvorledes det gaaer til i Verden.

Gloster. Jeg seer det med Solesen.

Lear. Hvad! er du affindig? Uden Dine kan et Menneſke dog vel see hvorledes det gaaer til i Verden. See med dine Øren! see hvorledes den Dommer hist skielder paa den eenfoldige Tyv. Kyst dem sammen! den, som først falder ud, enten det

er Lyben eller Dommeren, er en Skielm — Har du seet en Bondehund gøe ad en Ligger?

Gloster. Ja Herre.

Lear. Og Mennesket løb for Dyret. Der faae du det store Billede paa Myndighed. En Hund som har en Bestilling, adlydes. — Du Bøddel! hold din blodige Haand tilbage! hvi pidsker du denne Skige? Du brændte af Lyst til at bedrive den Synd med hende, som du slaer hende for. Dog, bliv ved! bliv ved! Den Dommer, som dømte hende, kom dig i Forkjøbet.

Gloster. Hvor haardt maae ikke mit Hierte være, da det endnu ikke brister.

Lear. Jeg siger dig, Ragerkarlen hænger Bedrageren. Igiennem pialtede Klæder skinner smaae Feil frem. Foerværks - Kapper skiale Alt. Beslaae Synden med Guld og Retfærdigheds stærke Spyd brækkes uden at gjøre Skade. Væbne den med Klude, og en Dværghs Halmstraae giennemhorer den. Der har du Guld, min Ven! agt det høit! det har Magt til at forseigle Anklagerens Læber — Skaf dig Glas - Dien bar dig ad som en ussel Statsklog! lad som du seer det, du ikke kan see! Drag mine Støvler af! stærkere; stærkere! — faa!

Gloster. Hvilken Blanding af Sandhed og Hiernesvind! Forkand i Afshindighed.

Lear. Vil du begræde min Ulykke, da laan mine Dine. Jeg kender dig ret vel, dit Ravn er Gloster. Du maae være taalmodig! vi kom grædende hertil — Du veed den første Gang vi smage Luften, saa hyle og skrige vi — Jeg vil præke for dig, her efter!

Edgar.

Edgar. Brist, mit kvalfulde Hierte!

Lear. Maar vi fødes, da græde vi over,
at vi ere komne til denne store Skueplads af Daarer.

Tiende Optrin.

En Ridder med Følge. De Forrige.

Ridderen. O der 'er han! tager fat paa ham! Herre! din kæreste Datter sender —

Lear. Ingen Undsætning? Hvad? Fange? Jeg er Lykkens fødte Nar. Handler vel med mig! I skal faae Løsepenge! — Skaffer mig Wundlager! O jeg har faaet et Hug i Hiernen.

Ridderen. Du skal faae Alt.

Lear. Ingen staaer mig bi? — Jeg ganske alleene? — Jeg vil døe mandelig, som en smykket Brudgom. Jeg er Konge, I Herrer! veed I det?

Ridderen. Du er Konge, og vi ablyde dig.

Lear. Det var herlig Krigslist, at bestaae endeel Stridsheste med Filt. Jeg skal forsøge det. — Stille! Stille! Nu vil vi stiale os ind paa disse Svigersønner, og saa Død! Død! Død! Død!

(han løber ind, og Ridderen med ham)

Edgar. Det bevægeligste Syn, om det saa var den Ustefte, end siige en Konge!

Gloster. Nu, hvo er du, min Ven!

Edgar. En Ulykkelig, som Lykkens Slag har tæmmet, og som prøvet Sorg har gjort ynkelig. Siv mig din Haand!

Gloster. I milde Guder, tager min Nande fra mig, og lader ikke min onde Nand mere friste mig til at døe førend det er Eders Villie!

Ellevte Optrin.

Oswald. De Forrige.

Oswald. En kundgiort Priis! — O hvilet lykkeligt Møde (til Gloster) Dit øineløse Hoved blev fra først af dannet til at hæve min Lykke. Gamle ulykkelige Forræder! Det Sværd, som skal fælde dig, er draget.

Gloster. Din Vennehaand føre det med Styrke! (Edgar værges for ham).

Oswald. Forvovne Bonde! tør du værges for en aabenbar Forræder! bort! eller jeg gjør Ende paa dig med. Slip hans Arm!

Edgar. Jeg slipper den ikke saa let, Herre!

Oswald. Slip den, Træl! eller du døer.

Edgar. Gaae din Vej, min Ven! og lad stakkels Folk være i Røe! — Kunde jeg været praelt ihjel, saa var jeg død for fiorten Dage siden — Ja, dersom du kommer denne Olding nær, saa vil jeg prøve, hvis Hoved er stærkest!

Oswald. Afsted, Usling!

Edgar. Jeg vil stikke dine Tænder min Ven! — Kom kun, jeg bryder mig ikke om dine Stød (han staaer ham til Jorden).

Oswald. Træl! du har myrdet mig. O, en ubetimelig Død!

Edgar. Jeg kiender dig, tiensfærdige Skielm! du opfyldte ethvert af din onde Hersterindes Onsker.

Gloster. Hvad? er han død?

Edgar. Sæt dig, Herre. Dette er en Brevdrager, Han kan have nogle Papirer, som vore Venner kan være tiende med at vide Indholden af. — Hvad er dette? — (han tager et Brev ud af hans Lomme, aabner det og læser). „Lil Edmund, Jarl af Gloster.

„Hav vor Kiærlighed i Minde! Du har mange Leiligheder til at rydde ham af Veien. Vender han seirende tilbage, saa er jeg dog stedse en Fange, og hans Seng indsperrer mig. Frie mig fra denne Byrde, og tag hans Sted til Lon!

Goneril.“

Staaer sin Mand efter Livet, og vil bytte ham bort for min Broder! Her i Sandet vil jeg grave dig ned, du Uteerligheds Redskab! Kun dette kræver mig, at du ei sik en anden Banemand! Paa rette Tid og Sted vil jeg bringe den fornærmede Hertug disse Breve for Dine. De skal gjøre det bedste for os (til Gloster) Kom! din Haand! mig tykkes jeg hører fierne Trommeslag. Kom, Herre! jeg skal overgive dig i en Vens Bold. (De gaae).

Tolvte Optrin.

(Et Bærelse).

Lear sover paa en Løibank. Cordelia, en Læge og Tienerne staae hos ham.

Cordelia. Hans Søn er sund. — Den kan have god Virkning; — den kan helbrede hans
fors

forvirrede Sandser, og sætte den ødelagte Natur i Stand igien.

Lægen. Vi har brugt al Kunstens Magt. Denne dybe Søvn vil fuldende vort Værk.

Cordelia. O Regan! Goneril! umenneskelige Søstre! havde han end ikke været Eders Fader, saa kunde dog disse hvide Haar æfket nogen Medynk! — At udsætte dette Hoved for de buldrende Vinde! Havde min Fiendes Hund bidt mig; i denne Nat, havde jeg dog sat den ved mit Jldsted. til Lægen. Han vaagner. Tael til ham.

Lægen. Tael selv til ham, Fyrstinde! Det er tienligst.

Cordelia. Hvorledes staaer det til med Kongen, min Herre?

Lear. Du gjør ilde i, at du drager mig op af Graven. Ha! er ogsaa her en Verden fuld af Grumhed? — Jeg kiender min Ret. Tænk ikke, jeg vil medhandles som en ussel Dødelig! Nei, ikke mere af det.

Cordelia. Tael til mig, Herre! Hvo er jeg?

Lear. Du er en salig Aand; men jeg er bundet paa et Jldhiul, som mine egne Lærere overgyde med smeltet Blye.

Cordelia. Herre! Kiender du mig?

Lear. Du er en Aand, det veed jeg. Naar døde du?

Cordelia. Endnu, endnu langt borte —

Lægen. Han er ikke ret vaagen, Fyrstinde! — Han vil snart besinde sig.

Lear. Hvor har jeg været? Hvor er jeg, skionne Dagslys? Jeg er saare skuffet. Af Med-
ynk

ynk døde jeg, om jeg saae en Aanden saadan. Jeg vil ikke sværge paa, at disse Hænder ere mine.

Cordelia. O see paa mig, Herre! udtræk din Haand og velsigne mig! Nei, du maae ikke knæle.

Lear. Kiære! spot mig ikke! — Jeg er en daarlig, barnagtig Olbing paa fire Sneese Aar og derover; og sandt at sige, frygter jeg, jeg har ikke min fulde Samling.

Cordelia. Nu, farvel da, Taalmodighed! — Værer mine Vidner! I mægtige Guder! at jeg aldrig har klaget før nu.

Lear. Mig tykkes, jeg skulle kiende dig, og kiende denne Mand. Dog er jeg tvivlsom; thi jeg kiender aldeles ikke dette Sted, og hvor meget jeg end besinder mig, kan jeg ikke mindes dette Klædebon, ei heller veed jeg, hvor jeg sov i Nat. — O spot mig ikke! thi saa sandt jeg lever, troer jeg, at denne Hæders- Kvinde er mit Barn Cordelia.

Cordelia. O min dyrebare Fader!

Lear. Ere dine Laarer vaade? — Ja i Sandhed. O græd ikke! Jeg veed, jeg har givet dig Marsag dertil, men siden er jeg bleven saa nedbøiet af Ulykker, at jeg kunde bede dig om Tilgivelse, dersom du kunde give mig den. Men jeg veed vist, du kan ikke; derfor vil jeg stande til Kette for dig. Har du Gift til mig, saa vil jeg drikke den, velsigne dig og døe.

Cordelia. O Herre! ynk et blodende Hjerte, og hold inde med denne dræbende Tale!

Lear. Siger mig, mine Venner! hvor er jeg?

Lægen. I dit eget Kongerige, Herre!

Lear. Stuf mig ikke!

Lægen. Vær trostlig, Fyrstinde! Det voldsomme Raserie er til Ende. Vi vil føre ham ind, og ei være ham mere til Besvær, før han er kommen mere til Kræfter. Vil du gaae ud i den friere Luft, Herre!

Lear. J maae bære over med mig. Jeg er gammel og taabelig. (De føre ham bort).

Cordelia. Guderne helbrede dig! — Lys! jeg hører fjerne Trommeslag! Gamle Kent er en ordholden Mand. O at jeg havde en Arm som den stolte Jordners, da Jordens Sønner bestormede Himlen, at jeg kunde kæmpe for min fornærmede Fader! O at jeg kunde ombytte mit Kion og bade mig i hans Alvindsmands Blod! Men det kan jeg ikke. Med Kvindens Vaaben, med datterlige Bonner vil jeg staae dig bi. J vise Guder! strider ved hans Side og nedfordner et Uveir over hans Fiender, som det, hans bedagede Hoved maatte udstaae. Eders Billeder lider, naar en Konge bløder. Det gielder eders egen Sag. Bringer derfor Undsætning! — Hævner Eder selv, og hjælper en fornærmet Konge til sin Ret!

Ende paa Fierde Optog.

Femte Dytog

Første Dyttrin.

(En Leir).

Goneril med Følge.

Goneril.

Min Søsters Hær er allerede kommen, og hun selv har lovet at komme før Nat. Har I beredet det Gæstebud, jeg har bestilt til hendes Modtagelse i min Telt?

En Tiener. Ja, Forstinde.

Goneril. Men du, min Forgifter! maae tillave det Bæger, som skal krone dette Gæstebud. Naar vor Blødskab er stegen høit, naar Trompetterne lyde og Fløiterne svare, da er det Tiden at give denne herskesyge Søster den dødelige Drik. Gaae da vore Vaaben Hæld, da er Edmund min, og han er mig dyrebareere end Seieren. Men om Medlag, om Døden selv følger mig, da skal min Mand frydes ved den Tanke, at jeg ikke efterlod mig en lykkelig Medbeilerste. Hør! hun kommer!

(Trompeter høres. De gaae).

An.

Andet Optrin.

Edmund i sin Telt.

Begge disse Søstre, har jeg tilsvoret Kiærlighed. Den ene er harmfuld paa den anden, som den Stukne paa Oglen. Ingen af dem kan jeg holde mit Lovte, naar begge blive i Live. For hvem skal jeg bestemme mig? Cornwall er død, og Regans Egteseng synes Lykken at have aabnet for mig. Men hendes Vnde har jeg nydt, og den herlige Goneril er lige saa yndig, og hun skaffer mig den kiære Afvevling og hendes Deilighed er urørt. Jeg vil bruge hendes Mand's Bistand i Feiden, og derefter bestiger jeg paa engang hans Seng og hans Throne.

Tredie Optrin.

Nogle Hovedsmænd. Edmund.

Edmund. Nu, mine troe Speidere! I er komne lykkelig tilbage. Have Iudforsket Fienden Magt og Stilling?

Hovedsmænd. Ja, Herre! og vi bestyrkedes, da vi saae, den landslygtige Kent var kommen tilbage og i Spidsen for dem; din Broder Edgards ved den bageste Hær, og den gamle Gloster (et vrende Syn!) fremledt igiennem Kaderne. Hans mægtige Tunge og end meer, den Uret, ham er skeet har saaledes opirret disse Bønder-Siæle, at i Daggrøet maane vente et Slag.

Edmund. Du bringer et kiært Budskab. Nu hør til sit Kald! — Betrygger Hæren mod Overfald, og hør være paa sit Sted! I Nat hvile I, og i Morgen vil vi give Solen et Syn, som det skal være værdt at staae op for.

Fjerde Optrin.

(En Dal nær ved Leiren).

Edgar. Gloster.

Edgar. Her, Herre! søg Lys under dette Træs Skygge. Beed at Retfærdighed maae fremmes. Kommer jeg tilbage, da skal jeg bringe dig Hielp. (gaaer).

Gloster. Haas Tak, Ven! den Lykke, din gode Sag fortjener, følge dig! (Man hører Stridsbulder) Striden bliver haard. Alle Kæmpere færdes; Blodet flyder strømmevist, medens Trommer og Trompeter døde Stridsmandens høie Skrig. Hvor er nu Gloster, han som pleiede at føre Hæren og styrte frem med sine Mænd, hvor den dødeligste Fare laae? Her sidder han, som en Hyrde, i lønlige Skygger, arkesløs, uvæbnet, og lyttende efter Kampen. — Dog naar den uduelige, lemlæstede, blinde Stridshest hører i sin Etald den rallende Krig, da fraader den af Harmen, sparker Jorden op under sine Fødder og stræber efter Friehe. Jates Lys mere, du blinde Orm! hør til den aabne Mark! Kæmperne kunde vende sig herhid og knuse dig til Hvile. — Læg dig her, og skrab Jorden op; det Arbeid sømmer sig for en Muldvarp. O skum

le Fortviiselse! Naar vil du komme, Edgar! for at tilgive og føre mig til Graven? (Der vides til Tilbageværelse!) Lys! de vige tilbage! — Jeg frygter, Kongen har tabt.

Femte Optrin.

Edgar blodig. Gloster.

Edgar. Bort, gamle Mand! giv mig din Haand, bort herfra! Kong Lear har tabt; han og hans Datter er fangen; og dette, I Guder! er alt, hvad jeg kan bierge af dette kostelige Brag. Giv mig din Haand!

Gloster. Nei, ikke længere, Herre. Her kan et Menneske saare godt forraadne.

Edgar. Hvad? atter i mørke Tanker? Mennesket maae lige saavel udholde sin Vortgang herfra, som sin Komme hertil.

Gloster. Du har Ret. (De gaar).

Siette Optrin.

Hertugen af Albanien. Goneril, Regan, Edmund i Seiers - Optrag. Lear, Kent, Cordelia som Fangne.

Hertugen. Det er nok at have seiret. Græmhed burde aldrig overleve Feiden. Hovding! handle vel med dine kongelige Fangne, indtil videre Befaling, saa sandt du ønsker vor Hyldest!

Goneril. (Laffes til Hovedsmanden) Hør Herre! ikke saa sandt du ønsker min Mand's Hyldest, men saa sandt

sandt du elsker dit Liv; saa dræb dine Fanger! Kun ved deres Død kan vort Rige blive varigt. Den Jord, der skjuler dem, fastner vor Throne. Lad mig snart høre deres Død!

Hovedsmanden. Jeg adlyder dit Bud.

Edmund. Herre! jeg troer det sikkerst at fælde Dødsdom over denne ulykkelige Konge. Hans Alder og end mere hans Konge-Ravn har noget Tryllende hos sig. Let kunde det end eengang bringe Almuen paa hans Side. Dette afbærgede du bedst —

Hertugen. Tilgiv mig, Herre! I denne Feide holder jeg dig kun for Undersaat, ikke for Broder.

Regan. Det Ravn har jeg Lyst at skienke ham. Har du glemt, at han førte min Hær? at jeg gav ham Magt til at træde i mit Sted? Med denne Værdighed kan han vel staae frem, og kalde sig din Broder!

Goneril. Ikke saa tvrig! Hans eget Værd ophøier ham mere, end den Hæder, du gav ham.

Syvende Optrin.

Edgar, forklædt. De Forrige.

Hertugen. Hvo er du?

Edgar. Tilgiv mig, Herre! at jeg dover at standse en Fyrste og Overvinder! Dog for du holder Seierstog, saa laan dit Vre til en Fremmeds Ord. De maae gielde mere for dig, end Seierstogget. Jeg anklager denne din Hærfører, Edmund, som har tilranet sig Navnet Gloster, for Forræderie,

for den forfætte Udaad imod dit Liv og din Ære. Denne Besskyldning er sand, og hvor ringe jeg end synes, kan jeg fremskilte en Ridder, som i Tvekamp skal bevidne min Sanddruehed; om ellers Edmund tør slaae Lid til sin Sag og sit Sværd.

Edmund. Hvad Skulde Edmund ei turde? Jeg beder dig, Herre! at du strax vil bestemme det Sted, hvor jeg kan møde denne Udæsker, som jeg vil ofre til mit vanærende Rygte. Betænk, Herre, at fornærmet Ære er grandseende, og kan ei taale Forhaling!

Hertugen. Strax, uden for mit Telt, i Hærens Paasyn, skal Herolden udraabe Tvekampen.

Edgar. Jeg takker dig, Herre! i min Ridders Navn. Han vil oppebie den Trompets Kald!

Hertugen. For os herfra! (De gaar).

Lear. O Kent, Cordelia! I ere de eneste jeg nogenstinde har gjort Uret; og de retfærdige Gudder have ladet eder være Vidner til den Skiændsel, Lykken har paaført mig. I see mig fængslet, og det i denne Alder! — Dog, saae I kun min Jammer, leed I ikke med mig, saa var Altting godt.

Cordelia. Denne Tale, Herre! forøger vor Kummer.

Lear. Du Kent, førte den Hær, der streed for mig, Du vovede Liv og Guds for en Herre, som jeg mindes, har forviist dig.

Kent. Tilgiv mig, Herre! at jeg eengang brød dit Bud. Da du forviiste mig, holdt jeg mig her forklædt, for at agte paa din Skiebne og beskytte dig. Du veed at du underholdt et jevnt usiint Menneske, en Cajus, og du troede han tien- te dig vel.

Lear.

Lear. Min troe Caius, ham har jeg og mistet (synder) Det var den jevne Verlighed selv!

Kent. Jeg var denne Caius. Jeg iførte mig dette grove Klædebon, for at følge dig.

Lear. Var du ogsaa min Caius? Var du min troe Caius? — Det er nok — det er nok —

Cordelia. Ah! han daaner! Blodet forlader hans Kinder. Hielp, Kent! —

Lear. Nei, nei, ikke skal de see os græde. Vi vil først see dem forraadne. Vagt! før os til Fængsel. Kom, Kent! Cordelia kom! Vi to vil sidde allene som Fugle i et Buur. Naar du beder mig om min Velsignelse, saa vil jeg knæle for dig, og bede dig om Tilgivelse, Saa vil vi leve hen, og bede og synge og fortælle gamle Sagn og lee ad de spraglede Sommerfugle; høre Vagvaskere fortælle Hofnyt, og selv tale med dem, om hvem der taber og hvem der vinder, hvem der stiger og hvem der falder, og udgrandste skiulte Ting, som om vi vare Himlens Speidere.

Cordelia. Paa fligt et Offer vil Guderne selv sige Virak.

Lear. Har jeg nu faaet eder? Hvo, I som vil stille os ad, maae hente en Brand fra Himlen; Samlede vil vi udmatte Helvedes Ondskab, og dse som Under for Verden. Bort! (de gaar med Vagten)

Ottende Optrin.

(Leiren).

Hertugen af Albanien. Goneril. Regan.
Edmund. Vagt og Følge.

Goneril. (affædes til Hovedmanden) Her er Guld til dig. Du veed mit sidste Bud om dine Fængnes

Liv. Fuldfør det strax, og lad Tidenden om deres Død forsøge min Glædskab ved Giæstebudet i Aften.

Hovedsmand. Jeg skal fuldføre dit Bud.

(Gaaer. Hertugen Coneril og Regan tage Sæde).

Hertugen. Nu Gloster! forlad dig paa din egen Mandighed. Thi dine Stridsmænd, som alle bleve udfreyne i mit Navn ere og aftakkede i mit Navn. Bore Trompeter lyde! Herolden oplæse dette!

Herolden. (taler) Vil nogen Mand af Byrd inden for denne Kamp Plads paaftaae at Edmund foregiver Jarl af Gloster, er en stor Forræder, da møde han ved det tredje Trompet, Skrald! Han vil værge sig mandelig! — Anden Gang! — Tredie Gang! — (Trompeterne svare indenfra)

Niende Optrin.

Edgar, væbnet. De Forrige.

Hertugen. Edgar!

Edmund. (affides) Ha, min Broder! Det er den eneste Kamper, jeg kunde frygte. Thi i min Barm strider min Brøde for ham. Dog, Samvittighed! hvad har jeg med dig at giøre? Skram du kun dine dorste, lovligfødte Trølle! Jeg fødtes til Trods for Loven! Og den vil jeg blive ved at trodse.

Edgar. Et Ord, ædle Fyrste! — For vi begynder vor Kamp, vil jeg give dette Papir i dine Hænder. Det skal bevise at min Beskolding er sand hvordan min Lykke end bliver i Striden.

Hertugen. Jeg skal læse det igiennem.

Edgar.

Edgar. Nu Edmund! drag dit Sværd! af din Arm kan skaffe dig Ret, om min Tale har gjort et ædel Hierte Uret. Her i denne Fyrstes, disse Fyrstinder, og den hele Hærs Paahør brændemærker jeg dig med Korræderens urene Navn. Falsk har du været imod dine Guder, din Fader og din Broder, og det som mere er imod din Ven, imod denne Fyrste. Eier du en Gnist af Glosters Dyd, saa frigjør dig selv, eller har du Deel i hans Mod, saa mød denne Udæstning med Mandighed!

Edmund. Tor Edgar, den slagne, fordrøve Edgar trodse sin Overvinder? Din hele Hær, og dig drev jeg af Marken. Du har tabt Hovedslaget, og kommer nu for at spille dette Ester spil?

Edgar. Du som kun haver det Halve af mit Blod! Først var du din Faders Synd, og saalev du hans Straf. Det skumle brødefulde Sted, hvor han aplede dig, kostede ham sine Dine. Af din letfærdige Moder har du arvet din Ondskab. Men du har Deel i Glosters Blod, og derfor agter jeg dig mit Sværd værdig.

Edmund. Du stoler paa din Moders Dyd, som jeg foragter. Din Moder var tydst, og du er da vis paa, at du kun er Glosters Søn. Men min som lod haant om Bestandighed skænker mig det Haab, at jeg er udsprunget af ædleres Blod; at en Konge maaskee kan være min Fader. Dog lad min Byrd være saa uvis som den vil! Hvem Hændelsen gjorde til min Fader, veed jeg ikke. Det er nok at jeg er Jeg. Dette ene er jeg vis paa, at jeg har en diærv Siæl! Jeg skal prøve den paa dit Hierte. Trompeten lyde!

(De fæste og Edmund falder).

Goneril og Regan. Red ham! Red ham!

Goneril. Dette var et Skalkestykke, Gloster. Du vandt vor Feide, og var ei forpligtet til at stride mod en slagen Fiende. Du er ei overvundet, kun skuffet og forraadt.

Hertugen. Lie, Goneril! eller dette Papiir skal lukke din Mund. — Kom hid! du som det værste Navn ei kan betegne; læs din egen Ulykke! — Sønderriis det ikke! — jeg mærker, du kiender det.

Goneril. Og om jeg kiender det, hvo vil da Fræve mig til Regnskab? Lovene ere mine, ikke dine.

Hertugen. Uhyre! (til Edmund) Ha! ogsaa du kiender det!

Edmund. Spørg mig ikke hvad jeg kiender. Jeg har ikke Aande til at besvare daarlige Spørgsmaal!

Hertugen. Jeg har fattet min Bestaithing! (til Edgar) Din retfærdige Sag har vundet Seier, følg mig! Jeg maae raadspørge din Fader.

(De gaae)

Regan. Hielper alle Hænder at redde dette ædle Liv. Min Halsdeel af Riget giver jeg den kynsige Mand, som standser denne kostbare Strøm.

Edmund. Bort I Uslinger! Piner mig ikke med eders unyttige Tjeneste! Sværdet er gaaet for dybt. Den Lovligfødre fik dog tilsidst Magten.

Regan. Naturens Hæder dør!

Goneril. Bort! Diebliffene ere for dyrebare. Forstyr os ikke med din daarlige Sorg.

Regan. Er du da min aabenbare Medbeilerke?

Goneril. Var vor Elskov konlig? Kænde der være en Deilighed som min og en Fyrighed som hans uden

uden indbyrdes Kiærlighed? Denne ene Gang havde da Naturen feilet. See dette Aftryk af Fuldkommenhed! see denne unge Mand, i hvis Levnets-Beskrivelse intet Blad er besudlet, uden det, som fortæller: han faldt i Regans Arme. Dog det var ikke Kiærlighed, kun Fjælselighed, en Almisse til den tryglende odelagte Skønhed!

Regan. Hoo tryglede, naar Goneril skrev dette? — (læser Brevet til hende) Kundgør det, og lad det være til Moerskab for din Hær, som det var for denne deilige unge Mand og for mig, da han i Løshytten aandede Kiærligheds varmeste Henrykkelser, da han daanede ved min Barm, raabde: Mageløse Regan! hvi blev Goneril beslægtet med dig?

Goneril. Døe Circe! dine Tryslerier har Ende. Døe for mit Alsyn, og lad mig see, hvor godt den Skønhed, du brammer med, udholder Blodets Størknen og Dødens Krampetræk! Døe og tie! I mit Telt drak du i Nat din Død af Blødskabens Bæger. Ha! du smiler? Er Døden dig en Leeg? eller har den gode Drik gjort dig rasende?

Regan. Du maae vige for mig i din Hævn som i min Glosters Kiærlighed. Min Midkiærlighed indskjød mig den Tanke at forekomme din svage Ondskab, og at forgive dig ved dit eget Giæstebud.

Goneril. Ha!

Edmund. Holder inde Fyrstinder! med denne ubetimelige Trætte! begge fortiente I min Kiærlighed, og begge besidde I den! Kommer hid, Stridsmand, og bærer mig ind. Eder's Mærkværdighed, Kongedattere! hævde mine sidste Vælskæbte! — Nu Edgar! tilgiver jeg dig din stolte Seier. Hoo

vilde ikke, som jeg med Fryd opgibe sin Kande, naar to medheilende Tyrfinder strides om ham i Døden?

Tiende Optrin.

(Et Fængsel).

Lear, sovende med Hovedet paa
Cordelias Skød.

Cordelia. Var du saa modig, ulykkelige Konge! at du i Lænker kan nyde saa sød en Søvn? En Gud fortrykker dit henrykte Sind med indbildt Frihed. Fred pleier at boe paa Hyttens Straaleleie. Du har Liggerens Seng, derfor skulde du og have hans Sorgløshed. Og nu mindes jeg dig, min Edgar. Hvad Skiæbne har rammet dig i dette almindelige Skibbrud, det veed jeg ikke, men dette veed jeg, at du maae være ulykkelig, da Cordelia elsker dig saa høit. I Guder! et pludselig Mørke overvalder mig! Dødens Billede svæver over dette Sted. — Ha! hvo er det?

Ellevte Optrin.

Hovedsmand og Krigsfolk med Keeb.

De Forrige.

Hovedsmand. Skynder Eder, mine Venner! I ere allerede for en Deel betalte. Den bedste Løn venter Eder endnu?

Lear. Skyder, skyder fra Siden, den yderste Floi standser. Kun frem, kun frem, Geierent er vores! Deres Rader ere brudte! fælder, fælder Albaneren! Hvo holder mine Hænder? — O du skuffende Søvn!

Søvn! I dette Dieblif forfulgte jeg Fienden, og nu er jeg en Fange her! — Hvad vil disse Trælle? I vil dog ikke myrde mig?

Cordelia. Hielp Himmel og Jord! For eders Siæles Skyld, for Gudernes Skyld, mine Venner!

Hovedsmand. Ingen Taarer, gode Kongedatter! intet Forsvar gielder mod Guld og Hæder. Kommer, Brodre, gisrer Eders Keeb til Rette.

Cordelia. (til hovedsmanden) Dig jeg anraaber Herre! du har menneskelig Skikkelse. Kan ingen Bønner bevæge din Siel til at skaane en ulykkelig Konges Liv; da, hvis nogen Ting er dig kjær, saa beder jeg ved denne Ting: stil mig først ved Livet!

Hovedsmanden. Opfylder hendes Bøn! — Skiller hende først ved Livet.

Lear. Bort. I Helved-Hunde! Ved Guderne besværger jeg Eder, at I skaane hende. Det er min Cordelia, min troe, min lydige Datter! — Ingen Medynk? — Nu saa søler en Oldings Hævn! Han snapper en Hellebard og slaer to af dem til Jorden. (De øvrige slippe Cordelia og vende sig mod ham)

Solgte Dytrin.

Edgar. — Hertugen af Albanien med Følge.

Edgar. Død! Helvede! I Udyr! holder Eders ugudelige Hænder tilbage; eller, modtager en hastigere Død end I vilde give.

Hovedsmanden. Hvo byder her?

Edgar. Seer Eders Herre!

Hertugen. Stridsmand! griber disse Grumhedens Redskaber!

Cordelia. O min Edgar!

Edgar. Min dyrebare Cordelia! I et lykkeligt Dieblis kom vi hid. Guderne have veiet vore Lidelser! Vi ere gangne igiennem Ilden, og maae nu skinne for de kommende Slægter.

En Diener. See herhid! Herre! den ædle Konge slog to af dem.

Lear. Ja gjorde jeg ikke, min Ben! Jeg veed den Tid, jeg med mit gode tveeggede Sværd kunde faaet dem til at springe. Nu er jeg gammel, og min vanærende Modgang fortærer mig. Jeg er aandeløs! sy, gandske aandeløs og msdig.

Hertugen. Bringer den gamle Kent! Og Edgar følg du din Fader herhid! Du sagde han var i Nærheden (Edgar gaaer) Han skal i det mindste være Dre: Vidne til min Udfærd.

Trettende Optrin.

Kent. De Forrige

Lear. (til Hertugen) Hvo er du? — Mit Syn er ikke med det bedste, det vil jeg reent ud sige dig. O Hertugen af Albanien! — Nu vel! Herre! vi ere dine Fanger! Og du er kommen hid for at see vor Dødsdom fuldbyrdet. Hvi tøver du? — Eller vil du maaskee at dine Tienere først skal paa Pinebænkene? — Siger du Ja? — Vel! her er den gamle Kent og jeg, saa dærvot et Par, som nogensinde har udholdt Tyrannens Slag. Men min Cordelia, min arme Cordelia her, o hav Medynk —

Hertugen. Læger deres Lænker af! — Fornærmede Konge! Lykkens Hiul har nu fuldendt sit Løb,

Løb, og endnu staaer der Betsignelser imellem din Grav og dig.

Lear. Umenneske! Kan du endnu smigre for os med Daarenes Haab, for at gjøre vor Dødsdom skrækkeligere? — Slaae til! — Vi kiende Ulykken for vel, til at lade os skuffe med løgnagtigt Haab. Nei, vi vil ikke haabe mere.

Hertugen. Sælsomme Ting har jeg at fortælle. Ikke let kan de troes. Men ved dette fornærmede kongelige Hoved! jeg taler Sandhed.

Kent. Sig os det, Fyrste!

Hertugen. Vider, at da Striden var til Ende, fremstod den ædle Edgar, og beskyldte Edmund for Forræderie. For at bevise det, æskede han ham til Evkamp. Guderne stadfæstede hans Udsagn ved at give ham Seier. Nys forlod jeg Forræderen, dødelig saaret.

Lear. Hvortil sigter denne Fortælling?

Hertugen. Før de gif i Kamp, gav Edgar mig dette Papir i Hænder. Det indeholder sortere Træk af Forræderie og Utugt end der kan findes i Helvedes Aarbøger. See der, Herre! Gonerils Haandskrift. Hun var den værste blandt Døtre, og dog en brødefuldere Viv.

Cordelia. Kunde deres Skyld endnu være høiere? Dog hvad kan ikke den gjøre, som kan fornærme en Fader?

Hertugen. Jeg, Lear! er fornærmet som du, jeg har derfor besluttet en lige Siengield for os begge.

Kent. Hvad siger du, Herre?

Cordelia. Dael! thi mig tykkes, jeg horer en nedstigende Guds hulde Stemme.

Her

Hertugen, Den Hær, som Edmund, havde samlet, har jeg aftaffet. De Overblevne lyde mig. Alt hvad der kan gøres for at glæde dig i din Alderdom, og oprette den grusomme Uret, dig er steet, det vil jeg gøre. Jeg afftaaer dig dit Rige, o Konge, den Deel undtagen, som du selv skænkede mig efter mit Systermaal.

Kent. Hører du det, min gamle Herre!

Cordelia. Der er Gud til, og de sørge for Dyden!

Lear. Men er det mueligt? — Lad Kloderne standse deres Lob, Solen staae stille, Bindene være tause, Søer og Riber hvile! — Alt i Naturen være toft! for at lytte efter denne Forandring? — Hvor er min Kent, min Cajsus?

Kent. Her, Herre!

Lear. Jeg har en Tidende til dig, som vil falde din Ungdom tilbage. Hørte du det, eller hvissede de indskydende Guder det til mig allene? Den gamle Lear skal vorde Konge igien!

Kent. Den Fyrste, som har Guders Magt, sagde det.

Lear. Cordelia skal da vorde Dronning, mærk mit Ord: Cordelia skal vorde Dronning. I Binde! griber denne Lyd, og bærer den paa eders Rosen-vinger til Himmelen. Cordelia er Dronning.

Siortende Optrin.

Edgar med Gloster. De Forrige.

Hertugen. (til Kent) See! Herre! hvor den sønlige Edgar leder sin blinde Fader. O Konge!
hans

hans sølsomme Tildragelser ere vel værd at høres i en beleilig Stund. Hvad har han ikke gjort og lidt for dig, og for den skionne Cordelia!

Gloster. Hvor er min Konge? Fører mig til hans Knæ, at jeg kan ønske ham Hæld til hans nye Regiering. Min kiære Edgar har givet sig tilkiende for mig, og tillige kundgiort mig Kongens lykkelige Helbredelse.

Lear. Min kiære blinde Gloster!

Gloster. O lad mig kysse denne Haand, som atter skal føre Scepteret!

Lear. Vie, du hylder den Urette. Knæl her! Cordelia har min Vælde, Cordelia er Dronning. Stig! er dette ikke den ædle, lidende Edgar?

Gloster. Min ærlige Søn, der er mig dyrebare end de Dine, jeg mistede.

Lear. Ogsaa jeg gjorde ham Uret; men her er Godtgjørelsen.

Edgar. Tilgiv mig, Herre! jeg bringer et uvelkomment Budskab. — Edmund (dog det er en ringe Sag) er ikke mere. Men det, som vil røre dig mere, er at dine herskesyge Døttre, Goneril og Regan er begge døde. Den ene forgav den anden ved et Gæstebud. I deres Dødsstund bekiendte de det.

Cordelia. En ulykkelig Ende paa et slet ført Liv!

Lear. Hvor ussionsomme de vare, føler dog mit Hierte Naturens Sorg over deres ulykkelige Fald. — Men Edgar! jeg forhaler din Glæde for længe. Du tiende den ulykkelige Cordelia! modtag hende kronet, medens Herredømmets Vnde blomstrer frisk paa hendes Pande! Nu Gloster! her har

du

duren Faders Ret. Giv mig din hjælpende Haand til at neddyngte Betsigneiser over deres Hoveder!

Kent. Den gamle Kent fejler sine hiertelige Dasser dertil.

Edgar. Alt for rundelig belønne Guderne og I hvad jeg har gjort. Gaven giver Fortienesthen skum.

Cordelia. Ei heller blues jeg ved at tilstaae at jeg er mere end lønnet for mine udstandne Lidselser.

Gloster. Nu milde Guder! falder Gloster herfra!

Lear. Nei, Gloster! endnu har du Kald til at leve, Du, Kent og jeg vil tye hen til en eensom Bolig. Blidelig vil vi tilbringe vor øvrige korte Levetid med at tænke rolig tilbage paa vore overstandne Skiæbner. — Vi vil frydes ved Budskaaber om dette himmelske Egtepars hældige Regiering. Saa skal vore øvrige Dage henvinde i et jevnt Lankeløb. Vi skal nyde den nærværende Tidme, og ei frygte for den sidste.

Edgar. Vort hensmægtende Land reiser nu sit Hoved. Freden udbreder sine balsamiske Vinger, og Betsignelsen blomstrer. Guddommelige Cordelia! alle Guder kan vidne med mig, at jeg agter din Kiærlighed høiere end min Throne! Dit herlige Exempel skal lære Verden — at hvad Storme Skiæbner end tilsender, maae Sandhed og Dyd dog tilsidst vinde Seier.

